

Lumi

Elokuva lumilautailusta

Tampereen ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelman tutkintotyö
Visuaalinen suunnittelu
Syksy 2006
Veli-Ville Korhonen

OPINNÄYTETIIVISTELMÄ

Osasto Viestintä	Erikoistumisala Visuaalinen suunnittelu
Tekijä Veli-Ville Korhonen	
Työn nimi Lumi, kertomus lumilautavideon tekemisestä	
Lopputyön laji Mediateko	
Työn valmistumisaika 18.12.2006	Sivumäärä 49
<p>Tiivistelmä</p> <p>”Lumi” on mediateko ja kertoo lumilautavideon tekemisestä. Tarina kertoo ajasta vuosien 2003–2006 välillä, projektin alkuvaiheista aina sinne loppuun asti, missä kiitoskin on yleensä seissyt. Tarina kertoo niin onnistumisista kuin ongelmista, mitä matkan varrella oli. Tahdosta toteuttaa unelma ja sen vaaroista, mitä se sitten ikinä tarkoittaakaan. Onnistumisen riemusta ja siitä kun ei sitten onnistu ei millään.</p> <p>”Elämäkoulu opettaa” ja sitä olin juuri lähdössä hakemaan, tietenkin opiskelun nimissä, riskien ollessa pienimmät. Hain oppimista minkä pystyisi kokemaan vain tekemällä projektin kokonaisuudessa, käyden läpi kaikki, mitä unelmasta valmiiseen tuotteeseen ja sen levitykseen tulisi pitämään sisällä. Tämän kaiken tiedostaminen, mitä se tulisi sitten vaatimaan, oli myös yhtenä kiinnostuksen kohteena projektiin ryhtyessäni. Oppimisen määrä tulisi olemaan rajaton, puhumattakaan kokemuksesta, minkä projekti mahdollistaisi. Lisäksi tyylilajissa ei ollut mitään sääntöjä. Voisiko enää parempaa olla!</p> <p>Voisi: Opinnäytetyö on tehty omakustanteena, ilman koulun tukea. Koulu on ainoastaan antanut luvan tehdä aiheesta opinnäytetyön, mikäli pystyisin sen siitä tekemään.</p> <p>Kaikki sulaa pois kuin lumi.</p>	
Aineisto Videot, elokuvat ja lehdet	
Asiasanat Lumi, lumilautailu, lumilautavideot, videot, lumilautaelokuvat, elokuvat, onkone	
Säilytyspaikka TAMK / Taide ja viestintä, Finlayson	
Muita tietoja	

THESIS		SUMMARY	
Department Media production		Area of specialisation Visual Design	
Author Veli-Ville Korhonen			
Title The Snow			
Sort of Final Thesis (Written / Project / Portfolio) Project			
Date 18.12.2006		Number of pages 49	
<p>Summary:</p> <p>”The snow” is a media performance, and it tells how to do a snowboarding video. The story tells about the time from 2003 to 2006, from the beginning of this project to its end - the time where the thank usually stays. The story tells about the success, as well as about the harms faced on during the work. The story tells about the dream and about the dangers – what do they actually mean. The story tells about the joy, and about the harms, when nothing seemed to succeed.</p> <p>“The life teaches”, and that was I searched for, of course in the name of studies which guaranteed the lowest risks. I searched for learning which could be experienced only by doing the project, by experiencing all, from the dream to the product and to its spread. To become aware of all it, including all the demands, was one of my aims when starting the project. The amount of learning was expected to be enormous, to say nothing of the experience. In addition, there were no restrictions how to do this project. Can you imagine any better?</p> <p>You can: this work was done as an own edition, without any financial support from the school. The school only gave the possibility – waiting I was able to do it.</p> <p>All will melt away, like the snow.</p>			
Material (e.g. audio / video tape, photographs, slides, paintings, statues...) Films, videos, web-materials			
Key words The snow, snowboarding, snowboard video, video, snowboard movie, movie			
Filing Tampere Polytechnic, Art and Media, Finlayson			
Other information			

SISÄLTÖ

1	JOHDANTO.....	2
2	ALKUSUUNNITTELU	4
2.1	SUUNNITELMA ALKAA HAHMOTTUA	5
2.2	KUINKA ALOITTAAN UNELMAN TOTEUTTAMINEN	5
3	RIIPPUVUUS PROJEKTIIN OLI SYNTYNYT, TIETOA OLI SAATAVA LISÄÄ.....	7
3.1	ENSIMMÄINEN TYRMÄYS	7
3.2	PROJEKTIKOKOUS JA TOINEN TYRMÄYS	9
3.3	ONKO PROJEKTIKOKOUKSEN JÄLKEEN ELÄMÄÄ	12
3.4	SUUNNITELMA TÄSMENTYY.....	14
4	KAMERA KÄY	16
4.1	KAIKEN PITÄÄ TAPAHTUA VAPAAEHTOISESTI!.....	18
4.2	LUMI SULAA JA KAIKKI ON IHAN KESKEN.....	21
4.3	TRAILERIN KASAAMINEN ALKAA	23
4.4	TRAILERIN ENSIESITYS.....	27
4.5	TRAILERI INTERNETTIIN.....	29
5	VIDEON TEKEMINEN ALKAA	30
5.1	YHTEISTYÖKUMPPANEIDEN HANKKIMINEN	31
5.2	VASTOINKÄYMISET EIVÄT OTA LOPPUAKSEEN.....	32
5.3	TÄYSIN UUSI TILANNE.....	34
5.4	HÄTÄKOKOUS.....	34
5.5	UUDET KUVAUKSET ALKAVAT.....	35
5.6	ELÄ MINULLE SELITÄ, MINUA EI YKSINKERTAISESTI KIINNOSTA	38
5.7	LOPPU HÄÄMÖTTÄÄ.....	39
5.8	EDITOINTI ALKAA	41
5.9	DEADLINE YLITTYY – HENKINEN ROMAHDUS	42
5.10	PAKKO SAADA ULOS	42
5.11	VIDEO LÄHTEE LEVITYKSEEN	44
6	VALMISTA, MUTTA MILLÄ HINNALLA	46
	LÄHTEET	48

1 Johdanto

Rakas lukija,

Olet juuri ryhtymässä lukemaan opinnäytetyötäni Lumi. Suot kait minulle pari sanaa ennen sitä. Lumi oli minun ja minun kavereiden yhteinen haave, kunnes eräänä päivänä koitti aika, jolloin pystyisimme sen toteuttamaan. Näin syntyi uusi luku niin minun kuin kavereitteni elämässä. Pystyisimme vielä kerran kokoontumaan yhteen ennen kuin joutuisimme muuttamaan työn perässä kuka minnekin. Oli aika koota yhteen viimeiset vuodet yhdessä, mitä voisimme vanhoina muistella ja ylpeänä esitellä jälkikasvulle mitä elämä oli kun olimme nuoria.

Lumi on kertomus videon tekemisen tuskasta, alkuinnostuksesta, uskomattomista vaikeuksista, turhautumisesta, onnistumisen elämyksistä, ja kaikista kokemuksista näiden väliltä. Tämä on myös tarina kavereista ja heidän vapaa-ajastaan. Lisäksi teksti on yksin minun näkemykseni projektin kulusta.

Aluksi oli kaksi henkilöä Kari Taalasmaa (nimi muutettu) ja minä Veli-Ville Korhonen. Olimme luokkakavereita ja meitä yhdistivät samat kiinnostukset. Kari se tiesi kaikki asiat nimeltä mitkä myös kiinnostivat minua. Kävimme samat kurssit ja vietimme paljon aikaa yhdessä. Koulussa opiskelimme uusia asioita, mutta myös vapaa-ajalla pidimme tiiviisti yhteyttä.

Oli vuosi 2003, olimme nuoria ja meissä virtasi suuri halu tehdä kaikkea. Olimme juuri lähettäneet työmme Music Television animaatiokilpailuun. Oli lokakuu ja pohdimme kannattaisiko jatkossakin tehdä yhteisiä projekteja, mikäli sattuisimme menestymään kilpailussa. Voisiko jotakin toteuttaa koulun puitteissa ja tehdä siitä samalla päättötyö. Opiskelimme paikassa missä pystyimme tekemään kaikenlaista oppimisen nimissä. Ideoita oli paljon ja olimme vapaita. Mikään ei sitonut meitä tekemään asioita tietyn kaavan mukaan. Kaikki ideat liittyivät tavalla tai toisella animaatioihin ja musiikkivideoihin. Niissä viehätti se rytmitys ja niitten vapaamielisyys. Emme kuitenkaan halunneet projektia, missä olisi iso työryhmä vaan projektin, jossa saisi itse tehdä kaiken. Olimme koulussa ja oppiminen oli pääasia, ei se, että katsoo vierestä kun

muut tekevät. Halusimme projektin, mistä saisimme eniten irti ja saisimme tehdä vapaasti mitä tykkäämme.

Mietittiin eri ideoitten hyviä ja huonoja puolia ja niitä oli paljon. Musiikkivideoissa hommat jakautuisivat koulun eri osastojen kesken. Niissä oma oppiminen taas jäisi vähemmälle, eikä kokemusta sitä kautta tulisi. Lisäksi meiltä puuttui bändi, jolle meidän taito olisi riittänyt. Animaatiot oli asia mikä kiinnosti silloin ja kiinnostaa edelleen, mutta niitä pystyy tekemään oikeastaan ihan missä vaan. Niihin ei juuri tarvita muuta kun nykyiset tietokoneet. Eli animaatio karsiutui pois, koska niissä ei nähty tarpeeksi haastetta. Taltioimista me halusimme oppia silmällä pitäen tulevaisuutta, jos olisi vaikka oma yritys. Idean piti olla sellainen, mistä saisimme eniten kokemusta ja täydennettyä omaa tietoa osaamisestamme.

Miettiessämme asunnollani projektia, jossa saisi yhdistettyä niin musiikkivideon, animaation ja kasan erilaisia efektejä, sattui kavereitten tekemä video pyörimään koneellani. Se oli kaveripiirini kooste kauden 2002–2003 lumilautailusta. Myös minä olin videolle päätenyt, minkä takia video oli minulla. Harrastimme kyseistä lajia yhdessä. Videota katsoessamme syntyi ahaa-elämys, että voisimme kokeilla tehdä lumilautavideon. Tiesin jo silloin, että se on aika suuri projekti mutta innostuimme kumpikin ja kävimme tuumasta toimeen.

2 Alkusuunnittelu

Kaveripiiristä kuvattu lumilautavideo ei olisi kenestäkään riippuvainen, eikä sillä olisi mitään rajoja. Kavereihimme voisimme kokeilla kaikkia outoja tekniikoita. Kyllä kaverit auttavat, sehän on selvä. Kaikki niksit ja temput mitä musiikkivideoon voi kokeilla, voi kokeilla myös lumilautavideoon. Lisäksi videoon voi tehdä animaatioita ja erikoistehosteita. Kaikin puolin aihe-alue olisi vapaa säännöistä. Nyt meillä oli aihe, mistä kukaan ei voisi sanoa kuinka se pitäisi tehdä. Kuulosti oikeastaan jo silloin liian hyvälle.

Pian ryhdyttiin listaamaan mitä kaikkea voisi videoon kokeilla. Efektejä pystyisimme tekemään editoidessa digitaalisesti ja kuvausteknisesti. Oppisimme kuvaamaan ja saisimme kokemusta ja tietoisuutta materiaalin hankkimisesta. Nyt oli projekti, missä pystyisimme tekemään ja kokeilemaan juuri näitä. Mietittiin, millä saataisiin videoon lisää potkua lukuisten digitaalisten efekteiden lisäksi. Mitä kaikkea siinä sitten voisi kokeilla ja mitä siihen tarvittaisiin. Itse olin perustelinekuvauksen ja erilaisten kamera-ajojen kannalla koska ne olisi helppo toteuttaa. Kari taas heitteli hurjia kuvausniksejä kehiin minun ihmetellessä ja epäröidessä vieressä, että mitenkähän onnistuisi. Karilla oli ideana mm. erilaiset kuvaajan ripustamiset köysien ja valjaitten avulla uusiin ulottuvuuksiin. Parhaana ideana ja hulluimpana pidin ideaa ostaa kasa kertakäyttökameroita ja virittää ne rinnakkaiskytkennällä laukeamaan yhtä aikaa. Tämä mahdollistaisi ”Bullet-time” tyyliiset kamera-ajot kohteen ympäri itse kohteen pysyen pysäytettynä. Karin kertoessa kertakäyttökameran tekniikasta mietin jo sen tuomia mahdollisuuksia ja mihin sitä voisi kokeilla. Idea oli erittäin mielenkiintoinen ja pitäisihän sitä kokeilla, jospa vaikka onnistuisi. Aikamme ideoituamme ja listattuamme erinäisiä asioita ja niitten yksityiskohtia aloimme olla varmoja, että tämä on projekti, jota kannattaa kokeilla. Enää tuntui tarvittavan vain projektin käynnistys ja loput asiat hoituisivat kuin itsestään. Olimme onnellisia tietämättömyydestämme.

Projekti oli saatava käyntiin ja vielä nopeasti. Oli päästävä kokeilemaan asioita ja tutustumaan projektiin. Tietoa ja kokemusta oli saatava kerta kaikkiaan lisää.

2.1 Suunnitelma alkaa hahmottua

Aloimme tutustua lisää lumilautavideoihin katsoen kuinka ne on tehty ja kuvattu. Oli aika selvittää mahdollisuuksia videon toteuttamiseen. Miettiessämme ajankohtaa ja projektin suuruutta alkoi hahmottua idea tehdä se yhteiseksi päättötyöksi. Kumpikin tekisi itsenäisesti töitä oman kaveriporukan kanssa, mutta olisimme yhteyksissä tiiviisti internetin välityksellä. Vaihtaisimme tietoa etenemisestä, ideoista ja kokemuksista. Karin tulevaisuuden suunnitelmat kävisivät erittäin hyvin yhteen projektin kanssa. Hänellä oli aikomus muuttaa viimeiseksi vuodeksi Rovaniemelle, mikä soisi erinomaiset mahdollisuudet kuvata lumilautailua. Minä voisin kuvata Tahkolla Nilsiässä, mistä olin kotoisin. Projekti antaisi minulle erinomaisen mahdollisuuden opiskella asioita mieleisessä ympäristössä, opiskella asioita, mitä en missään muualla voisi kokeilla oppimisen varjolla. Voisin kokea projektin kaikki eri vaiheet suunnittelusta valmiin tuotteen markkinointiin. Projekti toisi runsaasti kokemusta tulevaisuutta silmällä pitäen. Olimme miettineet myös pienimuotoista yrittäjyyttä. Lisäksi halusin tietoa omasta osaamisesta ja kuinka sitä voisin kehittää. Tärkeimpänä oli kokemuksen hankkiminen kuvauksen puolelta. Miten laadukasta videota olisimme kykenevät tekemään itse ja milloin kannattaa turvautua ulkopuoliseen kuvausryhmään. Kaiken lisäksi saisin viettää aikaa lapsuusajan kavereitten kanssa. Projekti toimisi myös dokumenttina siitä, mikä meidät yhdisti ja mistä me tulimme. Video keräisi meidät vielä kerran yhteen. Se yhdistäisi meidät ehkä myös tulevaisuudessa minne sitten tulevaisuudessa muutammekaan.

2.2 Kuinka aloittaa unelman toteuttaminen

Tiesimme ettemme onnistuisi tekemään heti täysipitkää videota vaan tekisimme ensin pienimuotoisen trailerin. Trailerissa oppisimme kuvaamaan ja pystyisimme kokeilemaan kaikkea mitä halusimme oppia ja tehdä. Tällainen lähestyminen olisi paras mahdollinen kosketus projektiin. Samalla oppisimme erinäisiä asioita videon tekemisestä. Saisimme kokemusta kaipaamastamme materiaalin hankkimisesta, kun koulussa siihen ei ollenkaan ollut tilaisuutta. Pystyisimme trailerin avulla myös markkinoimaan videota erittäin tehokkaasti. Saisimme ehkä hommattua myös lisää yhteistyökumppaneita. Sponsorien avulla pystyisimme tekemään projektia entistäkin paremmin. Pystyisimme laajentamaan kuvioita kun itse ei tarvitsisi maksaa kaikesta.

Trailerin pystyy tekemään hyvin vähistäkin tarpeista. Kaikki olisi helposti toteutettavissa eikä sitä kautta paineita syntyisi. Epäonnistuminen pystyttäisiin ottamaan vastaan oppimisena. Kaikki kokemus olisi hyödyllistä ja opettavaista.

Emme halunneet suurta kuvausryhmää, siitä olisi pelkkää haittaa projektille. Pelkästään ryhmän järjestäminen kuvauspaikalle, olisi lähes mahdotonta ja kallista. Puhumattakaan siitä paineesta, mikä syntyisi koettaessa saada hommat toimimaan opiskelijaryhmässä. Kuvaaminen on verrattavissa dokumenttiin, missä tiettyä asiaa seurataan herkeämättä pitemmän aikaa. Samoilla lähtökohdilla ryhdyimme sitten suunnittelemaan traileria. Kuvaamaan olisi päästävä aina kun se oli mahdollista. Mutta jo pelkästään sään takia emme koskaan pystyisi olemaan varmoja, mitä milloinkin saisimme kuvatuksi. Ajankohdat kuvaamiselle olisivat lähinnä viikonloput ja muut lomat. Tämä mahdollistaisi myös koulun kameroiden saamisen lainaan, koska harvemmin niitä viikonloppuisin tarvitaan. Projekti tuntui helpolle toteuttaa koulun puitteissa. Loppu tuntui olevan pelkästään kiinni meistä.

Kun tiesimme, että olimme tekemässä ensin traileria, pystyimme miettimään toimintakaavoja sen toteuttamista varten. Tuli tärkeä vaihe, missä täytyy olla itselleen rehellinen. Oli selvítettävä omat resurssit ja intressit projektia kohtaan. Ensimmäisenä oli sisäistettävä mitä kaikkea projekti vaatisi, että se onnistuisi. Pystyisimmekö antamaan projektille niin paljon kuin se vaatisi, kuinka tosissaan olimme sitä tekemässä ja mitkä ovat tavoitteet. Projekti oli suunniteltava siten, että se sopisi yhteen kaikkien muiden suunnitelmien kanssa. Mikäli tämän jälkeen kaikki tuntuisi vielä hyvälle, täytyisi projekti aloittaa. Etsiessämme projektin vikoja, riskejä ja haittavaikutuksia, emme löytäneet riittävästi syitä olla tekemättä projektia. Mitä enemmän projektia suunnitteli, sitä enemmän se kiehtoi meitä. Alkoi syntyä riippuvuus projektiin ja sen tekemiseen.

3 Riippuvuus projektiin oli syntynyt, tietoa oli saatava lisää

3.1 Ensimmäinen tyrmäys

Lokakuu vaihtui marraskuuksi ja pakonomainen tarve kuvauksiin kasvoi. Alkoi olla aika päästä kuvaamaan ja sitä kautta tutustumaan projektiin. Edes pieni kuvaaminen antaisi käsitystä projektin vaativuudesta. Saisimme lisää tietoa projektin olemuksesta ja kaikesta siitä, mitä se pitää sisällään.

Enää puuttui vain kamera. Ongelma ei tuntunut suurelta, koska koulumme oli erittäin hyvin varusteltu. Lukuisten linjojen joukossa toimi myös kuvauspuoli, minkä ansiosta koulustamme löytyi kuvausvarusteita runsaasti. Varastosta löytyi kaikkea sormipattereista suuritehoisiin kuvausvaloihin. Varasto toimi omana valtakuntanaan, missä oli oma hallitsija, av-kioskin ylläpitäjä Matti. Olimme aikaisemminkin jo hieman harrastaneet koulun kaluston lainaamista hyviin tarkoituksiin ja se oli toiminut erittäin hyvin, mikäli esine oli saatavilla ja mikäli hoiti tavaran varauksen hyvissä ajoin. Nyt oli reilu viikko aikaa varata kamera, mikäli kameroita olisi vapaina, ja olihan niitä useampikin yksilö. Puumerkit vain varauksiin ja homma olisi sillä selvä.

Viimein koitti päivä, mitä olimme odottaneet ja kameran hakeminen oli edessä ennen lähtöä viikonlopuksi kokeilemaan kuvaamista. Olimme tarkastelemassa Matin kanssa kameraa, kun koulumme opettaja saapui paikalle ja tuli tiedustelemaan mitä ollaan menossa kuvaamaan. Kerrottuamme rehellisesti aikeistamme testata kuvaamista projektiamme varten alkoi hillitön tenttaus aikeistamme ja siitä, kenen luvalla lainaamme kameraa. Lopulta opettaja kielsi Mattia antamasta meille kameraa perustellen päätöstä sillä, ettemme olleet kuvauspuolen opiskelijoita. Kyseiset kamerat oli hankittu näiden käyttöön eikä asiasta voinut neuvotella ilman koulun virallista projektilupaa. Poistuessaan opettaja toivotti onnea ja uutta yritystä sitten, kun projektille on annettu virallinen lupa. Sinä viikonloppuna emme kuvanneet.

Olihan se tyyliä, muttei siitä kannattanut masentua. Ehkä hän teki meille myös pienen palveluksen aikaistamalla projektin virallistamista. Olimme jo tietoisia, että meidän pitäisi pitää projektikokous. Olimme jo sitä suunnitelleet, mutta tämä tapahtuma

nopeutti projektikokouksen pitämistä. Ryhdyimme heti valmistelemaan asioita kuntoon, elämämme ensimmäistä projektikokousta varten. Olihan meillä kiire päästä kuvaamaan.

Päätimme kysyä neuvoja opettajaltamme Pekka Lähteeltä. Saimme tietoa kuinka koulussa on tapana hoitaa asioita ja mitä kaikkea tulisimme tarvitsemaan ennen projektikokousta. Kuultuamme ohjaavasta opettajasta joka valvoisi projektin kulkua, päätimme, että projektin vastuupettajaksi sopisi parhaiten Timo-Pekko Nieminen, joka opetti koulussamme video-efektejä ja 3d-animaatioita. Hän tietäisi enemmän juuri niistä asioista, mitä halusimme toteuttaa. Pian olimme saaneet houkuteltua Pekon mukaan projektiin. Tuntui kuin asiat loksahtaisivat paikoilleen itsestään.

Pekon lähdettyä mukaan projektiin pystyimme varaamaan ajan ja paikan projektikokoukselle. Lähetimme kokouskutsut kaikille sähköpostitse hyvissä ajoin ennen kokousta noudattaen kaikkia sääntöjä ja byrokratiaa mitä siihen tiesimme kuuluvan. Halusimme tehdä asiat kunnolla ja vaikuttaa, että olemme tosissamme. Valmistelimme kokouksen huolella. Varmistimme asioita ja täytimme kaikki paperit. Teimme kirjallisen kuvauksen projektista, mitä olimme tekemässä ja miksi, keitä siinä on mukana ja miksi, kuinka projekti toteutettaisiin ja milloin. Myös yhteistyökumppaneita oli jo hommattu sekä artisteja, joilta saisimme musiikkia ja rytmiä projektiimme. Projektipapereiden viimeinen osa oli laatia hommalle budjetti.

Budjetti oli pakollinen asia koulumme projektin läpiviemiseksi. Kaikki mitä haluaa tehdä teknisillä laitteilla, maksaa. Kaikki kustannukset piti ottaa huomioon kuten laitteet ja niiden käyttöajat ym. Budjettiin tarvittiin myös muita kuluja, vaikka niitä ei periaatteessa ollut. Tapahtuivathan kuvaukset harrastuksemme ohella, milloin homma olisi niin sanotusti ”oman harrastuksen dokumentointia”. Eikä ylimääräisiä kuluja siten juuri syntyisi. Seuraavaksi päätimme keskittyä markkinoinnista syntyviin kuluihin. Suunnitelmiin kuului julkaista video ilmaiseksi netissä. Tämä tietäisi oma www-osoite hankkimista, mikä helpottaisi tuotteen mainostamista. Mainostaminen tapahtuisi osoitteen kirjoittamisella lähinnä alaan liittyville sivustoille ja keskustelupalstoille. Lisää näkyvyyttä tämän jälkeen hommaisimme tarroilla mitä liimaisimme mitä ihmeellisimpiin paikkoihin. Tarrojen lätkiminen toisi myös lisää juonta videolle. Tarrojen hinta oli kuitenkin yllättävän suuri, mutta sattumalta löysimme mainosteipin mihin sai oman painatuksen. Hintakin oli yli kymmenys siitä, mitä tarrat olisivat tulleet maksamaan. Pian alkoi hahmottua teipin monipuolisuus ja sen antamat

markkinointimahdollisuudet. Teipistä muodostuisi osa projektia ja sillä saisimme hauskuutta videoon. Olihan kyseessä taltioida elämäntapa, mihin kuului erittäin vahvasti erilaiset käytännön pilat. Teippiä riittäisi jokaiselle laskijalle muutama rulla omaan käyttöön. Näkyvyyttä tulisi taatusti, kun teipin paksuudeksi valittaisiin 12cm.

Tehokkaalla teippaustoiminnalla olisi mahdotonta jäädä ilman kohderyhmän huomiota. Viimeinen asia minkä laitoimme budjettiin, oli laajakuva-adapteri. Adapteri avartaisi kuvaamista ja mahdollistaisi erilaisten kuvausten onnistumista. Adapteria tarvittaisiin mm. kamera-ajoissa, joissa lasketaan laskijan perässä koska silloin on vaikeaa saada pysymään laskija kuvassa. Lisäksi se vähentäisi kameran näkyvää heilumista ikään kuin pehmittäen kuvaa mystisellä venymisefektillä. Adapterin hankkisimme vain, mikäli koulustamme ei löytyisi tarpeeksi suuren laajakulman omaavaa adapteria. Budjetti alkoi olla valmis.

Kaikki tarvittavat tiedot kokousta varten oli valmiina, mutta Karin kanssa päätimme vielä tehdä kaikesta tästä kokoukseen multimediaesityksen. Tämä ryhdittäisi kokouksen kulkua ja toisi asioita näyttävästi esille. Multimediaesitys koostui erilaisista havaintomalleista virallisiin tilastoihin. Lisäksi liitimme videoita, mitä muualla Suomessa tehdään. Videoilla oli tarkoitus kuvastaa sitä huipputasoa, mitä laskijamme edustivat ja mitä se on muualla.

Nyt meillä oli kaikki valmista. Paperit oli täytetty, esitys kunnossa, henkilöt kutsuttu ja paikka varattu. Vielä oli tärkeää varmistaa henkilöitten saapuminen paikalle. Lisäsimme uuteen sähköpostimuistutukseen vastauspyynnön varmistaksemme, että viesti oli luettu. Enempää emme voineet tehdä. Oli odotettava projektikokousta ja sen sallimaa lupaa käynnistää projekti.

3.2 Projektikokous ja toinen tyrmäys

Kokousta edeltävänä iltana kävimme Karin kanssa vielä kaikki asiat kertaalleen läpi. Aamulla menimme ajoissa järjestelemään kaikki asiat kuntoon ja tarkistamaan, että laitteet toimivat, olihan meidän annettava ammattimainen kuva itsestämme. Kaiken tämän jälkeen meille jäi aikaa käydä esitys rauhassa läpi, minkä jälkeen jäimme odottamaan ensimmäisiä paikalle saapuvia.

Kokousajan lähestyessä alkoi tuntua, että jotain on nyt pielessä. Ketään ei ollut saapunut ja kokouksen olisi määrä alkaa näillä minuuteilla. Aloimme mennä hieman paniikkiin.

Soitimme yhdelle kokouksen osanottajalle, ja meille selvisi, etteivät henkilöt olleet jaksaneet saapua sovittuun paikkaan vaan jääneet oma-aloitteisesti odottamaan meitä vanhaan tuttuun projektikokouspaikkaan kaikesta huolimatta. Ei heillä ollut minkäänlaista halua siirtyä paikkaan, missä kokous oli määrätty pitää. Emmekä me sitä määränneet, vaan se määrättiin koulun toimesta uusiin tiloihin. Vanha paikka oli ahdas ja siellä oli alituisia häiriötekijöitä.

Meille tuli käsky siirtää kokous heidän luokseen. Emme voineet kuin totella, mikäli halusimme pitää kokouksen. Nopeasti purimme esityksen ja vaihdoimme paikkaa. Esittäydyimme asiallisesti ja pyysimme heitä odottamaan vielä pienen hetken kun viritämme laitteet uudelleen. Tämän keskeytti turhautunut tiuskinta ja julma käsky aloittaa kokous. Karin säätäessä esitystä esille minä aloin kertoa projektista ryhmälle. Heti alkuun jaoin tekemämme projektiesitteet samalla kertoen suunnitelmista. Kauan en ehtinyt puhua kun tuli ensimmäinen keskeytys tuotannon opettajan kysyessä, mihin tarvitsisimme koulua tässä projektissa. Vastasin kysymykseen kertomalla, että olemme tulossa siihen aivan kohta. Jatkoin esitystä kertoen projektin kuvaa ja toimintasuunnitelmaa. Pian kuvauksen lehtori keskeytti kysyen, että missä täällä on kuvaussuunnitelma heittäen paperit pöydälle minua kohti. Tuotannon opettajan hyssytellessä häntä rauhoittumaan jatkoin esityksen läpivientiä. Pian esitykseen tuli seuraava keskeytys, nyt tuotannon opettajan toimesta, kun hän tarttui budjetissa olevaan teippiin. Tässä vaiheessa olin jo aika turhautunut ja huokaisin syvään. Kari alkoi kertoa teipin roolista niin videossa kuin markkinoinnin kannalta, ja miten tällainen mainonta toimii. Asiasta olisi lisää esityksessä. Mutta niinhän siinä tietysti kävi, emme saaneetkaan esitystä enää esille, ehkä vika oli kytkennöissä tai tykissä.

Esityksen kyllä pystyisi läpikäymään kannettavan ruudulta, mutta siihen eivät osanottajat tietenkään suostuneet. Tuotannon opettaja ilmoitti, ettei koulu voinut osallistua teipistä aiheutuviin kuluihin. Ainakin teippi pitäisi poistaa budjetista, mutta koulu ei estä teipin hommaamista muuta kautta. Teipistä luopuminen ei ollut meille mikään ongelma, se oli vain yksi pieni asia projektissa ja ilmankin pärjättäisiin. No, teipistä luopuminen salli kokouksen jatkumisen tai ainakin niin me luulimme, kunnes kuvauksen lehtori toisti turhautuneena kysymyksen aikataulusta ja sen puuttumisesta. Kerroimme kuvaussuunnitelmista kuinka toimisimme ja miksi. Kerroimme säitten vaikutuksesta laskemiseen, ettemme pystyneet ennustamaan milloin säät suosisivat

kuvausta. Eikä laskijoillakaan ollut siinä vaiheessa tarkkaa tietoa, missä he milloinkin laskevat, milloin heillä on kisoja Suomessa ja milloin sitten kisataan maailmalla. Tämä kaikki liittyy myös laskijoiden elämäntyylisiin, huolettomuus ja eläminen päivä kerrallaan. Näiden syitten takia on mahdottomuus tehdä tarkkaa kuvausaikataulua. Miten homma sitten onnistuisi? Kuvaaminen tapahtuisi aina kun siihen tulisi tilaisuus. Lisäksi kuvaaminen ajoittuisi viikonloppuihin ja lomiin. Nyt hänkin alkoi hahmottaa hieman projektin suuruutta ja sen vaativuutta mutta jatkoi kuitenkin samaa virttä, miten kameroita ei voida antaa ilman kuvausaikataulua eikä näin pitkäksi aikaa ole mahdollista antaa kameroita kenellekään tyhjänpantiksi. Edelleen pitäisi pystyä tekemään edes jonkunlainen kuvaussuunnitelma kameroitten käytöstä. Sen turvin kameroita sitten voisi varata ajoissa päiville, milloin kuvaaminen on mahdollista.

Eihän meillä tietenkään ollut tarkoitus omia yhtään kameraa, vaan lainata silloin kun olisimme menossa kuvaamaan. Lainaus tapahtuisi ihan normaalisti varaamalla etukäteen kamerat niille päiville. Jos sitten sattuisi niin, ettei kameroita olisi vapaina, voisimme kuvata ne päivät kavereiden kameroilla. Eli ei meillä olisi mitään ongelmaa kameroiden suhteen, kunhan vain saisimme luvan varailla kameroita projektin kuvauksin. Olihan koululla kameroita useita ja suurimman osan ajastaan tyhjänpanttina varastossa muutamaa päivää vuodessa lukuun ottamatta, milloin kameroita tarvitaan tuntiopetuksessa. Tämäkin opetus tapahtuu arkisin ja kamerat on varattu projekteille viikonloppuisin. Kuvauksen lehtori oli kuitenkin jyrkästi kameroiden lainaamista vastaan ja hän alkoi kysellä ohjaavan opettajan puuttumisesta kokouksesta. Kerroimme ohjaavan opettajan olevan Timo-Pekko Nieminen, mutta emme tiedäneet missä hän oli. Milloin kuvauksen lehtori tuli lopullisesti siihen päätökseen, ettei kokousta voi pitää ilman ohjaavaa opettajaa, ”kyllä ohjaavakin opettaja voisi suvaita saapua paikalle”. Tässä vaiheessa myös tuotannon opettaja oli tullut tulokseen, että kokous on nyt nähty ja päättynyt. Yritimme vielä selvittää, että eikö olisi mitään mahdollisuutta edes jatkaa kokousta loppuun. Yritimme taistella oikeutemme puolesta käyttää aikamme loppuun, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Kuvauksen lehtorin ja tuotannon opettaja päättivät lopettaa kokouksen vedoten aikataulun ja ohjaavan opettajan puuttumiseen. He toivottivat meille parempaa onnea ensi kerralle, lisäten toivomuksen, että jos Pekkokin viitsisi silloin saapua paikalle. Olimme hiljaa.

Myöhemmin selvisi, että ohjaava opettaja oli ollut alkuperäisessä kokouspaikassa. Myös muutama muu kokoukseen osallistuva oli tulossa oikeaan paikkaan. Mutta nähtyään kuvauksen lehtorin ja tuotannon opettajan vanhassa paikassa, olivat hekin jääneet sinne.

3.3 Onko projektikokouksen jälkeen elämää

Kokouksen jälkeen täytyi nopeasti palata arkeen. Olimme hämmentyneitä ja aloimme käydä läpi asioita, mitkä menivät pieleen. Tapasimme Pekon ja sovimme projektin selvittelyn jatkuvan kämpiltä käsin irkin välityksellä (irc on reaaliaikainen keskusteluohjelma, joka toimii netin välityksellä.). Irkki oli oikeastaan osa elämäämme. Käytimme sitä keinona pitää yhteyttä kavereihin ja apuna opiskelussa. Eli oli erittäin luontevaa jatkaa kokouksen läpikäyntiä ja selvittelyä siinä.

Aina tulee tienhaaroja, missä pitää miettiä mihin suuntaan kääntyä. Kaikki tuntui niin sekavalle ja murskatulle. Oli tehtävä päätös jatkaako vai ei, mutta päätökseen oli varattava aikaa. Projekti oli kuitenkin lähtenyt unelmasta mitä haluaisimme tehdä. Projekti oli sovitettu oppimiseen tulevaisuutta varten. Suunnitelmat olivat edenneet liian pitkälle, emme halunneet luopua niistä. Tiedostimme kaiken sen, mitä projekti antaisi ja sitä kautta saisimme kokea. Koko projekti piti ottaa uudestaan tarkasteluun ja miettiä sen toteutustapaa. Onko projektia mahdollista mitenkään toteuttaa, ilman projektikokousta? Osasimmehan ottaa opiksemme emmekä halunneet kokea samaa nöyryytystä uudestaan. Tunteet oli pinnassa, aika oli pysähtynyt.

Yö meni miettiessä kokouksen herättämiä kysymyksiä. Mutta silti oli palattava arkeen ja mentävä kouluun, missä yllättäen kohtasimme Pekka Lähteen. Hän oli kuullut hieman kokouksestamme, mutta halusi kuulla myös meidän näkemyksen siitä. Olihan hän ollut jo hieman mukana projektissa. Hetken juteltuamme myös Pekalle tuli selväksi, ettemme enää järjestäisi projektikokousta, kun on asioita, mitä emme voi selvittää, eikä meitä edes kuunnella. Pekka ymmärsi mistä kerroimme. Ehkä ymmärtäväisyys kumpusi siitä, että olimme voittaneet sen Music Television animaatiokilpailun. Pekka sanoi, että jos haluamme tehdä videon, niin hän on kyllä täysillä mukana. Mikäli pystyisimme toteuttamaan projektin ilman koulun apua, voisimme silti saada projektista opintoviikkoja. Opintoviikot taas mahdollistaisivat projektin täysipäiväisen tekemisen.

Pikku hiljaa asiat alkoivat selvitä. Puuttui ainoastaan kamera. Päätimme hankkia omat kamerat. Rahaa ei tietenkään ollut, mutta minä otin opintolainan. Kari rahoittaisi kameransa joululomapalkalla. Kari toimi vapaa-aikoina kansalaisopiston opettajana. Iso ja pelottava investointihan se oli minulle siinä vaiheessa, mutta osoittautui myöhemmin oikeaksi.

Ryhdyimme etsimään sopivaa kameraa. Kari sai ylipuhuttua minut 3-kennoisten paremmuudesta, minkä takia juuri niihin kannattaisi panostaa enemmän kuin pieneen kameraan. Ainoa asia mikä niissä minua oikeastaan hirvitti, oli niitten hinta ja sitä oli kaksinkertaisesti, mitä itse olin ajatellut. Karin mielestä tarvitsimme mahdollisimman laadukasta kuvaa. Laadukkuus toisi ammattimaisuutta ja suurta etua yhteistyökumppaneitten hakemisessa. Kari antoi vielä ymmärtää, että hän itsekin panostaisi juuri 3-kennoiseen. Enää piti löytää sopiva kamera mihin rahat riittäisivät. Etsimme Karin kassa kameroita niin Suomesta kuin ulkomailta. Aloimme etsiä kameroita myös erilaisilta alan sivuilta, missä liikkuu paljon käytettyjä välineitä. Muutaman päivän tehokkaan etsinnän tuloksena sitten kamera löytyikin käytettynä ja Suomesta. Kamera olisi heti saatavilla, kunhan iskettäisiin rahat pöytään. Hinta oli hieman huokeampi kuin Saksasta tilattuna, mutta olihan kamera käytetty. Lopulta ostamani Canon xm2 -paketti tuli maksamaan 1800 €sisältäen mm. jalustan.

Kun päätös oman kameran ostamisesta oli tehty, kahleet oli katkaistu, muuri oli murrettu ja näimme valoa ilman projektikokousta. Itse asiassa kaikkeen tarvittiin vain opettaja joka uskoi ja luotti oppilaisiin. Olimme taas täynnä intoa. Ehkä meitä siivitti myös koston halu, mikä toi myös näyttämisen tarvetta.

Pekan lähtiessä mukaan projektiin alkoi lopullinen selvittely projektin suhteen. Koulun jäänti projektin ulkopuolelle nostaisi riskejä suuresti. Mikäli halusimme toteuttaa projektin niin kuin olimme suunnitelleet, joutuisimme pelkästä kokeilemisesta maksamaan jo tuhansia euroja. Miten saisimme riskit minimoitua ja projektin onnistumaan halutulla tavalla? Oli selvää, että projektista olisi saatava kaikki irti, se olisi meidän oma reissu, mistä me maksaisimme kovan hinnan. Jatkoimme suunnittelua.

3.4 Suunnitelma täsmentyy

Kuinka sitten toimisimme, olihan tarkoitus tehdä video kahdesta erillisestä laskuporukasta, mitkä sitten koottaisiin yhteen videoon. Videossa olisi minun kaverini Nilsiästä ja Karin kaveriporukka Kajaanista - Sodankylään. Tällainen aluevaltaus Suomessa toisi videolle tukevan selkärangan ja toisi videolle mielenkiintoa. Olisihan meillä päälaskijoita tusina ja heidän kavereitaan varmasti toinen tusina päälle. Se toisi videolle pituutta ilman mitään vippaskonsteja, mitä käytetään paljon alan videoissa pituuden lisäämiseksi. Suosituttuja vippaskonsteja ovat mm. erittäin kova videon hidastus ja saman hypyn toistaminen useassa eri kohdassa. Tällöin itse laskemisen monipuolisuus kärsii ja videosta tulee puuduttava. Mutta ennen videota oli tehtävä traileri, millä saisimme projektiin yhteistyökumppaneita ja näkyvyyttä. Alkuperäinen suunnitelmahan oli harjoitella kuvaamista trailerin parissa, tutustua projektiin, mihin olisimme ryhtymässä testataksemme osaamistamme ja mahdollisuutta tehdä se päättötyöksi. Nyt traileri muuttuikin kokeilusta pakolliseksi työksi. Emme voisi enää kokeilla projektia ja päättää olla tekemättä sitä, mikäli se ei enää tuntuisikaan hyvälle ilman että omatuntonne, uskottavuutenne tai taloutenne kärsisi.

Omien kameroiden hankkiminen ja rahan sijoitus projektiin muuttaa suhtautumista mihin tahansa. Homma muuttui pelkästä kokeilusta ja harjoittelusta vakavaksi projektin toteuttamiseksi. Alkoi tulla selväksi, että kuvaaminen olisi heti alusta alkaen täysipäivästä toimintaa. Projekti olisi seuraavat kaksi vuotta päätavoitteenne, mistä saisimme samalla päättötyöme tehtyä. Traileri toisi yhteistyökumppaneita ja sitä kautta ehkä myös rahallista tukea. Näiltä saisimme ehkä kaikkea tarpeellista, esim. lasketteluvaatteita ja varusteita. Trailerin tekeminen kuitenkin askarrutti, koska osaamista oli meillä todella vähän. Trailerin tekeminen olisi turhaa, mikäli taitomme hankkia materiaalia ei riittäisi kokonaiseen videoon. Lyhyissä videoissa ja trailereissa pystyisimme olemaan näyttämättä aivan kaikkea. Saisimme kyllä mielenkiinnon herätettyä salaamalla totuutta. Mutta itse videossa emme voisi toimia niin. Videossa tulisi näyttää lähes kaikki, onhan kyseessä video mikä perustuu suoritusten näyttämiseen. Eli kaikki riippui materiaalista mitä saisimme hankittua, lisäksi kaikkea kuvaamaamme voisimme käyttää lopullisessa videossa. Monet kysymykset askarruttivat ja toivat lisää paineita projektin onnistumiselle, mutta päätimme jatkaa.

Kuvausten aloittaminen edellytti muuttamista lähelle kuvattavia. Päätin muuttaa Tampereelta Nilsiään, takaisin kotiini. Se vaati opintojen uudelleen järjestelyjä, mutta helpotti monia asioita. Kotona saattoi asua ilmaiseksi ja sai auton käyttöön. Matkaa kuvauspaikalle oli reilut 10 km. Kari puolestaan kuvaisi aluksi viikonloppuisin ja muuttaisi myöhemmin Rovaniemelle. Karilla oli opettamistyö viikonloppuisin päivätyönä, mutta illat hän pystyisi kuvaamaan. Tähän toisi kyllä omat haasteet ja ongelmat niin laskijoitten aikataulu kuin Suomen talven pimeys. Suurempiin kuvauksiin Karilla ei ollut mahdollisuutta ennen muuttoa Rovaniemelle. Kyllähän minua hieman silloin arvelutti, onnistuuko, olinhan usean vuoden harrastanut lajia. Muttei Karilla mielestään ollut mitään ongelmaa, mikä estäisi kuvaamisen tai muuten projektin läpiviemisen.

Projektissa oli tarkoitus käyttää kaikkia osa-alueita videoeditoinnista kaiken maailman efekteihin ja animaatioihin, niin 2d kuin 3d:kin olisi erittäin näyttävästi esillä. Joten oli helppoa mennä puhumaan asiasta niiden opettajien kanssa, ketkä pitäisivät näiden alojen kursseja. Eli nopein tie oli kysyä asiasta taas Timo-Pekko Niemiseltä, olihan hän ollut jo hieman mukana kuvioissa. Sain sovittua Pekon kanssa koko kevään kurseista, että tekisin ne kuvaamisen ohella tai viimeistään kesällä. Palauttaisın viimeistään syksyllä tullessani takaisin koulun penkille syyslukukaudeksi. Nyt olivat opinnotkin järjestyksessä ja saatoın pakata muuttokuorman ja kameran päällimmäiseksi.

4 Kamera käy

Joululoman koittaessa ajoin muuttokuorman kotipaikkakunnalle Nilsiään. Tämä mahdollisti parhaat puitteet kuvaamiselle ja kavereitten kanssa oleskeluun. Eihän maailmassa ole mitään asioita missä ei piilisi jotain huonoa. Mutta nyt asiat kumminkin olisi projektin kannalta parasta tehdä kotoa käsin.

Päästyäni Nilsiään pystyin aloittamaan kuvausjärjestelyt. Joulukuu ei ollut kuitenkaan tärkein kuukausi kuvaamisen kannalta. Kausihan oli vasta alkanut ja laskijoillakin oli vielä hieman alkukankeuksia. Myöskään lumitilanne ei kuvausten kannalta ollut mikään paras. Mutta jotta joulu ei ihan hukkaan menisi, olisi harjoiteltava kuvaamista mahdollisimman paljon. Kameraan oli saatava tuntumaa ja selvitettävä kuinka jonkun jutun saisi parhaiten kuvattu. Mietin tekotapaa millä sitten saisimme kaiken näyttämään piirun verran paremmalle. Todellisuudessa tämä tarkoitti sitä, että seurasin kavereita herkeämättä. Projektissa tulisi varmasti tilanteita, milloin pitäisi osata nopeasti löytää paras mahdollinen kuvauspaikka.

Aluksi tuntui vaikealta saada laskija pysymään kuvassa ilman, että syntyi liiemmin kameran heilumista. Eikä aina kameran laitto jalustallekaan tuonut parannusta kuvaan, olihan mukana taas yksi lisäasia mitä pitäisi säätää samalla. Jalusta toisi kyllä lisää vakautta mutta seuraaminen voisi olla välillä hyvinkin vaikeaa. Milloin jalustan säädöt olisivat liian löysällä vastaten liian herkästi liikkeisiin tai liian kireällä, milloin taas kameraa ei saa käännettyä laskijan mukana. Joskus taas jalustan jalkoihin voi välillä kompastua, milloin kuvaus voi karata pahemman kerran. Joissakin tilanteissa taas jalustaa ei voinut suorituksen nopeuden takia käyttää.

Pikku hiljaa alkoi kuvaaminen onnistua, tosin se vaati hieman kompromissien tekoa. Minun kuvausporukassani oli laskijoiden lisäksi kaksi apukuvaajaa. He olivat kokeneempia kuin minä itse. He olivat aikaisemminkin tehneet laskuvideoita. Heidän kanssaan tuli aika paljon kuvauksen yhteydessä juteltua kaikesta projektiin liittyvästä ja paljon muustakin. Toimimme laskijoita odottaessamme aivoriihen tapaan miettien kuvauspaikkaa, kuvakulmaa tai ajankohtaa erilaisten juttujen kuvaamiseen.

Joulukuun vaihtuessa tammikuuksi sekä pakkasten ja hankien kasvaessa, alkoi olla aihetta pitää ensimmäinen virallinen kokous laskijoiden kanssa. Kommunikaatio

kuvauspaikoilla vaatisi organisointia eivätkä välttämättä asiat edes välittyisi laskijoihin heidän ollessa keskittyneinä pelkästään itse laskemiseen. Eikä laskijoilla välttämättä olisi aikaa jäädä seisoskelemaan kesken kaiken. Laji mitä kuvataan, on elämäntapa ja sen tuoma nautinto on laskijoille tärkeää. Siinä ei voi ketään mennä pakottamaan tai käskemään mitä tehdä vaan kaikki tapahtuu laskijoiden omasta halusta ja mielialasta. Kyseessä olimyös laskijoitten turvallisuus. Mikäli lasku ei tunnu hyvälle, voi se johtaa loukkaantumisiin. Näillä eväillä ja tiedoilla olisi parasta pitää kokous rinteitten ulkopuolella.

Tämä ensimmäinen kokous laskijoiden kanssa pyrki selventämään projektin kulkua. Eli mikä on tilanne ja mitä olisi tarkoitus tehdä ja millaisella suunnitelmalla. Keitä on projektissa mukana ja miksi? Selvitin Karin porukan ja miten he liittyvät projektiin, olihan Karin osuus puolet projektissa. Lisäksi kokouksen tavoite oli selvittää laskijoiden omat ideat ja mielenkiinto projektia kohtaan. Eniten laskijoita arvelutti oma osaaminen ja mitä se on sitten yhdistettynä kuvauspaikkaan, missä kuvaukset tapahtuisivat. Aikaisemmat kokemukset laskijoille tulivat kavereitten keskenään tekemistä videosta, missä melkein jokainen oli toiminut laskemisen ohella kuvaajana. Eikä laskijoilla ollut mitenkään mieltä ylentävät kokemukset. Videossa olevat laskupätkät eivät olleet mitenkään monipuoliset. Pätkät koostuivat lähinnä saman tempun toistamisista. Erään laskijan pätkässä oli sama tempu kymmenen kertaa eikä sellainen anna monipuolista kuvaa itse laskijasta. Tästä samasta videosta mistä myös meidän koko idea oli myös lähtöisin Laskijoilla olisi tavoite saada itsestään mahdollisimman monipuolinen osaaminen näkyville.

Kokous oli erittäin vapaamuotoinen rennossa ilmapiirissä. Kaikki mitä kerroin projektista ja mitä olin jo suunnitellut henkilöille, tuntui erittäin toimivilta. Lisäksi yhteistyö toisen laskuporukan kanssa toi projektiin rutkasti uskottavuutta ja piristystä. Tosin kokoushan oli ensimmäinen ja sen paino oli trailerin tekemisestä. Loppuillasta keskityin pelkästään keskustelemaan yksitellen jokaisen laskijan kanssa siitä, mitä he ovat valmiita tekemään ja mihin kukin pystyisi. Myös laskijat olivat trailerin kannalla näin aluksi. Sen tekeminen olisi helpompaa ja se toisi kaikille kaivattua kokemusta.

Kokous oli onnistunut ja se toi meille kaikille lisää puhtia ja voimaa tuleviin haasteisiin. Tuntui hyvälle tietää, ettei työ mitä olimme Karin kanssa tehneet ollut turhaa. Kokouksen jälkeen oli aika Karin kanssa selvittää, missä vaiheessa olimme projektin

suhteen. Kun koulu ei ollut mukana projektissa, se lisäsi erityisesti tarkkaavuutta projektin kulun suhteen. Tästä johtuen juttelimme päivittäin internetin välityksellä käyttäen irkkiä. Irkki mahdollistaisi myös tiedostojen siirron, minkä avulla pystyimme katsomaan ja analysoimaan videoita toisiltamme. Tällainen jatkuva tuotekehittely oli erittäin tärkeää projektin läpiviennin kannalta. Puhuessamme etenemisestä ja tavoitteen saavuttamisesta ilmaantui myös uusia ongelmia. Suunnitelmien mukaan Karin piti ostaa kamera heti joulun jälkeen mutta Kari oli muuttanut mieltään. Oli ollut aikaa miettiä asioita. Lisäksi hän huomasi, ettei aikaa juuri riittänyt opetushommien jälkeen itse kuvaamiseen. Millään muulla ei ollut minulle väliä, kunhan Kari saa omat kuvauksensa hoidettua. Kavereiden kameroiden lisäksi hän pystyisi lainaamaan kuvauksiin mm. Kajaanin kansalaisopiston kameraa. Ja aikahan oli vain järjestelyistä kiinni ja homma hoidossa Karin mielestä. Itse en nähnyt tässä mitään ongelmaa vaan olin itse täysin projektin parissa. Luotin, että hän tekee sen, minkä pystyy projektin suhteen.

4.1 Kaiken pitää tapahtua vapaaehtoisesti!

Joskus projektit käynnistyvät hyvin pienistä asioista, kauniista ajatuksesta tai tunteesta. Asia alkaa kehittyä ja kasvaa tehtäväksi, mikä on pakko toteuttaa. Toteutus vaatii uhrauksia ja lukemattomia työtunteja. Niin oli myös meidän projektissa. Asetelmat projektin tekoon olivat erittäin minimaaliset vaikka itse lopputulos olikin erittäin vaativa. Lisäksi meiltä puuttui kokonaan uskottavuus ja näyttö, millä pystyisimme vakuuttamaan esim. kaverit, että osaamme kuvata. Heidän käsityksensä videonteosta ja omasta osaamisestaan ei ollut aivan selkeä. Tästä johtuen olisi ollut hyvä, jos meillä olisi ollut jotain, millä näyttää heille mistä on kyse. Mutta kun ei ollut, oli mentävä nöyrästi eteenpäin heidän säännöillään. Ei heillä tietenkään mitään kuvaamista vastaan ollut, kunhan se pysyi vain sovitussa muodossa eli ”mukavana”.

Kaiken pitää siis tapahtua vapaaehtoisesti eikä väkisin vääntämällä, koska silloin se menee helposti epämiellyttäväksi. Vaikka olimme suunnitelleet, että menemme seuraavalla kerralla katsomaan laskupaikkoja, niin se saattoi kaatua siihen, että laskijoiden teki enemmän mieli laskea rinteessä. Minulla ei ollut valtaa päättää, missä milloinkin laskettaisiin. Minun oli suoritettava kuvaukset siellä, missä laskijat milloinkin halusivat laskea. Kun kyse on kaveriporukasta, ei kukaan pysty yks kaks nousemaan ylitse muiden ja ryhtyä pomoksi. Ulkopuolinen henkilö, joka tulee asiakseen kuvaamaan, olisi ehkä ollut toimivampi. Hän olisi ollut erilainen auktoriteetti laskijoihin ja heillä taas

erilainen suhtautuminen kuvauksiin. Toisaalta kun oli kaveri, niin sitä kautta pääsi paljon lähemmäksi kohdetta. Mutta kaverina toista ei voi käskää, vaan asiat tapahtuu, jos tilanne on sille suotuisa. Kaverina myös laskijoiden oli helpompaa puuttua projektiin, esittää toiveitaan tai kyseenalaistaa asioita. Minun täytyi vain olla paikalla päivästä toiseen ja kuvata sitä mitä oli tarjolla. Oli odotettava, että jotain tarttuisi nauhalle, mitä pystyisi sitten videossa käyttämään.

Vaikutti hieman, että laskijoitten näkemys minun läsnäolostani oli itsestäänselvyys. Kuvauksissa tämä kävi ilmi alituisena ”treenaamisena”, siis laskeminen oli ponnetonta ja tasaisen samanlaista ”helminauhaa”. Laskusta puuttui yrittäminen ja panostaminen, ja mikä tärkein, näyttämisenhalu, halu näyttää ja kilpailla itsensä kanssa ja tuoda esille se paras osaaminen. Mutta se näyttäminen siirtyi aina johonkin toiseen ajankohtaan, milloin ”ehkä” voisi onnistua. Toisinaan syytettiin paikkojen kuntoa, mutta sille ei oltu valmiita tekemään mitään, tai edes lähtemään muualle laskemaan. Eli kaiken pystyi siirtämään myöhempään, mitään ei tarvinnut tehdä heti. Pystyisihän sen aina kuvaamaan joskus muulloin, kun on parempi hetki. Tällainen laskijoiden rytmissä meneminen oli erittäin raskasta, mutta siihen oli totuttava.

Oltiin tilanteessa, missä ei ole mitään tietoa mitä milloinkin tapahtuu. Ja tällainen tilanne sitten pakottaa olemaan aina paikalla kun vain on mahdollisuus. Mikäli en ollut paikalla, sen myös sain kuulla, kuinka hyvin oli juuri silloin kaikki. Mikset ollut silloin kuvaamassa, miksi nyt pitää väkisin vääntää, kun ei ole hyvä. En tiedä mistä se sitten johtui, oliko vähemmän laskijoilla paineita kun ei kamera pyörinyt? Vai oliko se pelkkää laskijoitten omaa purkautumista kuvausten tuoman paineen takia? Tietenkin oli myös niitä päiviä, jolloin oli joku iso hyppyri kunnossa tai muuten laskuvire päällä.

Suurin vaikuttaja kuvauksiin oli sää ja sen tuomat puitteet. Sitten oli laskijoitten panostus projektia kohtaan. Ainoa mahdollisuus vaikuttaa asioitten kulkuun, oli yrittää löytää paikka, missä pystyisi kuvaamaan parhaiten.

Eli oli löydettävä luonnosta valmis kuvauspaikka, missä pienillä valmisteluilla saisi kuvaukset pidettyä. Osittain asiaa helpotti se, että kuvaukset tapahtuivat kotiseudullani ja tunsin ympäristön, mutta ajan saatossa luonto oli aika tavalla muuttunut. Oli tullut uusia hakkuuaukkoja, vanhat olivat kasvaneet täyteen risukkoa, soraomtuista oli kaivettu lisää hiekkaa. Paikkoja oli siis olemassa, mutta ne vaativat tarkistamisen.

Vasta sitten kun uusi paikka oli ensin minun mielestä sopiva kuvauksiin, otin asian esille laskijoiden keskuudessa ja tiedustelin mahdollisuutta käydä paikan päällä. Toisinaan laskupäivän jälkeen kävimme paikat katsomassa, jos paikka oli reitin varrella. Jos se oli syrjemmässä tai kauempana, sovimme paikan tarkistuksesta jonkun projektissa mukana olevan kanssa. Paikan hyväksyttäminen jollakin projektiin kuuluvalla oli erittäin tärkeää ennen kuin menisimme sinne koko kaluston voimalla ja toteaisimme, ettei paikka sovellu ollenkaan kuvauksille. Yksin en välttämättä pystynyt näkemään kaikkia laskuun vaikuttavia asioita uusissa paikoissa. Minä näin paikat usein vain kuvauksellisesti kiinnostavina ja hienoina elementteinä, kun taas vastaavasti laskijat pystyivät ensisilmäyksellä sanomaan, mitä missäkin pystyy tekemään. Vauhdin saaminen oli suurin kynnyksysymys.

Talven edetessä omaa tahtiaan, huomasin kuinka merkittävään rooliin projektin apukuvaajat nousivat. Heiltä sain korvaamatonta apua kuvauspaikkojen tarkistamiseen silloin kun laskijat eivät päässeet. Reitti paikkoihin kulki usein upottavan hangen läpi ja yli puolet matkasta on ylämäkeä. Lunta riitti polvesta vyötäröön. Ilman näitä apukuvaajia moni kohde olisi jäänyt kuvaamatta, lisäksi heidän panostuksensa kuvauspuolella oli valtava. Lisäksi apukuvaajat olivat tukemassa minun kertomustani laskijoille paikasta ja sen puitteista. Enää ei laskijoitten tarvinnut väsyttää itseään paikkojen rakentelun ja valmisteluiden takia. Riitti, että laskijat saapuivat viikonlopuksi paikkakunnalle kuvattaviksi ja pystyimme suoraan aloittamaan kuvaamiset. Esivalmistelut mahdollistivat myös saman päivän aikana useammassa kohteessa kuvaamisen.

Eikä kuvauspaikkoja kuitenkaan liikaa ollut. Ja niissäkin mitä oli, laskeminen rajoittui yleensä muutamiin laskuihin per laskija. Suoritusten määrää rajoitti ensinnäkin siirtymisen raskaus lumessa, jota yleensä oli paljon. Toiseksi nämä paikat tulivat hyvin nopeasti laskettua puhki. Tai, mikäli kyse oli hyppimisestä, niin joka laskeutumisella lumi siirtyi pois alastulosta ja pian alkoivat lumen alta pilkistää kivet, kannot, paljasmaa tai puunrungot, jotka tekevät alastulon epämukavaksi. Tietenkin piti muistaa myös turvallisuus. Tähän myös esivalmistelut ja paikkojen tarkistukset perustuivat. Lisäksi tällaisissa paikoissa vaatteet kastuivat hyvin nopeasti. Laskeutuessa hyvin harvoin pysyttiin pystyssä, milloin liikettä seuraa sarja akrobaattisia liikkeitä. Näissä liikkeissä sitten lumi pyrkii tunkeutua vaatekerrosten alle, missä se taas sulaa ja aiheuttaa

epämielellisen olon. Kun tämän tiesin, olin joka laskusta tai suorituksesta erittäin kiitollinen. Minulle riitti se, että saimme edes jotakin tallennettua. Lisäksi näillä reissuilla oli mukana aina yksi apukuvaaja ja heidän ansiostaan materiaalia tuli vähintään saman verran, kuin mitä itse sain kuvatuksi.

4.2 Lumi sulaa ja kaikki on ihan kesken

Kevään tuodessa valon tähän synkkään ja kylmään maahan, muuttuvat asiat aivan toiseksi. Enää ei palella, vaan aurinko tuo lämmön ja käännättää asiat aivan uuteen valoon. Auringon tuoma lämpö muuttaa aikaisemmin niin kylmän lajin pelkäksi ilon pidoksi. Aikaisemmin homma oli kuin jäätelötehtaalla, missä pitää tehdä jotain, että pysyy lämpimänä. Nyt taas liiallisesta rehkimisestä tuli kuuma ja homma muuttui rennommaksi. Pelkkä ulkona oleminen ja kavereitten kanssa jutteleminen oli jo liian kivaa. Puhumattakaan laskemisesta, kuinka kivaa pehmeässä nuoskalumessa on vain kurvailla. Turha jännittäminen jäisillä ja kovilla rinteillä jäi nyt pois. Uusi pehmeä alusta muuttaa täysin lajin luonnetta. Se on sitä, mitä laji voi parhaimmilla olla. Hauskanpitoa kavereitten kanssa ja sitä, että tuntee elävänsä. Kausi oli loppuillaan ja siitä oli otettava kaikki irti. Enää laskijoidenkaan ei tarvinnut matkustella maailmalla kisoissa. Olo oli paineeton ja elämisen helppous oli aistittavissa laskijoiden virneestä. Jos sanoin voisi kuvata tunnelmaa miltä se tuntuu, se voisi olla samaa, kun laittaa vinyylisoittimeen Led Zeppelin - Stairway To Heaven:in soimaan sulkien silmät ja antautuen täysin rahisevalle ja loppuun soitetulle vinyylille. Siinä on aistittavissa samaa haikeutta mitä kauden päätyminen tuo. Nousuja ja irtiottoja, mitä pystyy vielä tekemään kun se on mahdollista. Kuvausten järkevyyt, temppujen puhtaus tai teknisyys unohtui.

Tällöin kuvaaminenkin oli erittäin helppoa, rennon ilmapiirin vallitessa laskijat olivat luovimmillaan. Kamera sai vaan pyöriä ja taltioida elämäämme parhaimmillaan. Hetki oli oikea ja tätä varten koko alkutalvi oli harjoiteltu kuvaamista. Enää ei laskijoiltakaan yrittämistä puuttunut ja temput menivät välillä aivan ”överiksi”. Auringon pehmentämät rinteet sallivat yliyrittämisen ja pelko satuttaa itsensä oli olematon. Juuri, kun kaikki oli parhaillaan ilmat toistaan kauniimpia, koulun lukukausi on läheni loppuaan, jouduin opintojen takia pitämään kuvauksissa kolmen viikon tauon. Tämä muutti kuvaussuunnitelmia, mutta ei sille mitään voinut. Sitten palasin kuvauksiin vaikka lunta oli enää vähän jäljellä.

Elämä ja sen kuvaaminen tässä lajissa on hyvin riippuvainen suorituspaikoista ja lumen määrästä. Eivät paikat olleet enää samassa kunnossa kun ennen taukoa. Kolme viikkoa on pitkä aika ja siinä ehti tapahtua hyvinkin paljon. Toisaalta olihan minulla ne apukuvaajat, mutta he olivatkin kuvanneet videon sijasta pelkkiä still-kuvia. Kun hommaa ei ollut kukaan vahtimassa, niin ”heti alkoivat rivistöt rakoilla”. Toisaalta kysymys oli vain trailerista, mikä helpotti suuresti työnkuvaa. Eihän kysymys ole kuin muutamasta minuutista ja trailereita pystyi tekemään useita vaikka samoista materiaaleista.

Meininki laskijoilla oli kuitenkin sama kuin ennen taukoa, olosuhteet olivat vain hieman pienentyneet. Toisaalta paikat kuvaamisen suhteen muuttuivat mielenkiintoisemmiksi lumen sulaessa ja tuoden paljasta maata esille. Siinä tulee syvyyttä ja kontrastia kummasti lisää, arkinen ja tylsä kohde muuttuu kiinnostavaksi. Myös itse laskeminen muuttui hauskemaksi ja mielenkiintoisemmaksi tällaisessa ympäristössä. Laskeminen ja sen taltiointi näytti koomiselle ja toi sitä tunnetta ja riemua esille. Sitten kuvaan tuli jokakeväinen harrastus, rattikelkkailu, kivaksi piristykseksi, niin kuvauksille kuin laskijoille itselleen. Stiigailu lautailun ohella kevensi rasiitusta jaloissa, kun ei enää jaksanut seisaalta laskea. Eikä tämä ollut pois itse videolta, vaan se toi siihen oman pikkuisen lisänsä. Onhan aina kiva katsella koomista stiigailua. Eikä kesäkuun alkua voinut siirtää, vaan sieltä se väkisin oli tulossa.

Lumen käydessä vähiin alkoivat myös paineet itse videon osalta nousta. Aloin tiedostaa mitä olin saanut kuvattua ja mitkä jäivät kuvaamatta. Lisäksi muut jutut, mitä olimme toki alustavasti jo suunnitelleet, alkoivat olla hyvinkin ajankohtaista. Tässä vaiheessa tärkeintä oli saada trailereitten suunnittelu käyntiin. Kuinka ne toteuttaisimme ja mitä niihin vielä tarvitaan. Näin ollen oli syytä tarkistaa muutamia asioita projektin suhteen. Heti projektin alkaessa meillä oli jo tietynlainen tukijoukko taustalla. Oli muutama musiikintekijä sekä tapahtumien järjestäjiä. Meidän päätavoitteenamme muodostui saada traileri tai trailerit ensiesitykseen Pipe Festivaaleille. Tämä mahdollisuus aukesi Karin ystävän kautta, emmekä me tietenkään voineet olla käyttämättä sitä hyväksemme. Tapahtumahan on Suomen suurin Hip-hop-festivaali. Myös festivaalien nimi ”Pipe Fest” liittyy lautailuun. Festivaalien alkuaikoina mukana oli myös lumilautailu, koska tapahtumapaikkana olivat Vuokatinrinteet, missä sijaitsee myös Suomen ainoa sisätiloissa oleva lumikouru eli halfpipe. Tästä johtuen festivaaleilla on hyvinkin vahvat

juuret lumilautailuun. Tällöin myös kohdeyleisö olisi hyvin edustettuna, puhumattakaan siitä, mitkä puitteet tällainen tapahtuma toisi.

Tapahtuma järjestetään Vuokatissa elokuun ensimmäisenä viikonloppuna. Aikaa oli muutama kuukausi. Osa materiaalista oli vielä kuvaamatta eivätkä Karinkaan kuvaukset olleet onnistuneet kuvitellulla tavalla ajan puutteen vuoksi. Kari yritti välillä saada minut kuvaamaan myös hänen porukkaansa, mutta ei se onnistunut, olihan minulla kädet täynnä töitä omista kuvauksista ja välimatkaa monta sataa kilometriä. Emme silloin pitäneet niin tärkeänä osana hänen kuvauksiaan. Karin panostus pohjautui käytännön asioihin. Tärkeintä oli päästä aloittamaan trailerin kasaus. Henkilökuvaukset ja esittelyt olin suunnitellut kuvattavaksi kesän aikana. Kesällä pystyisi rauhassa palautumaan itse asiaan ja miettimään sen syvintä olemusta. Samalla saisin kuvattua suomalaista kesää.

Heinäkuussa alkoi jo olla kiire saada loputkin henkilökuvat kuvattua. Oletus kuvauksiin oli, että ne pystyisi hoitamaan vaikka sateella, ettei suuremmin ollut enää paineita niitten suhteen. Periaatteessa kaikki kelpaisi, kunhan vain kuvaukset olisivat jotain muuta kuin rinteestä. Lisäksi kaikki kuvattavat olivat melko helposti kuvattavissa, olivathan he minun varhaisnuoruuteni ystäviä. Mutta eihän se ihan ongelmitta mennyt silti, milloin oli mitäkin menoa ja kuvaukset taas siirtyivät. Toisaalta ei minullakaan vielä ollut kiirettä, muutakin hommaa riitti yllin kyllin selaillessa nauhoja järjestykseen.

Karin kanssa olimme sopineet, että hän saapuu heinäkuun alussa viikoksi kylään, milloin sitten trailerit kasataan. Silloin kaikkien kuvausten pitäisi olla kasausta vaille valmiina. Osan henkilökuvauksista sain kuvattua erinäisistä illanistujaisista ja bileistä, mitä sattui olemaan. Mutta nälkä kasvoi syödessä ja koko ajan tuli uusia kuvausjuttuja, mitä voisi vielä kokeilla. Eihän siitä ollut mitään haittaa, vaan kaikki oli positiivista, mitä vain sain nauhalle tarttumaan. Periaatteessa kuljin kokoajan kameran kanssa, missä sitten meninkin. Suurin ongelma oli ylipursuava mieli, joka keksi lisää kuvattavaa. Varmaan paljon vaikutti lähestyvä aikaraja, mikä aiheutti viime tilanteen stressin.

4.3 Trailerin kasaaminen alkaa

Kun Karin piti tulla viikoksi tekemään traileria, hän ei päässytäkään perhesyiden takia. Siirsimme kasausta heinäkuun loppuun muutamalla viikolla, milloin Kari sitten pääsisi pariksi päiväksi pistäytymään. Kari kertoi välttämättä haluavansa tehdä oman osuutensa

traileriin. Hän oli jo hieman kasaillut traileria, mikä olisi helposti mahdollista viimeistellä valmiiksi. Karin työnkuvaan kuului musiikkien hommaaminen, mutta suunniteltua musiikkia ei sitten lopulta saatukaan. Ei siitä suurta ongelmaa kuitenkaan syntynyt, koska saimme koulukavereiden ja ystävien kautta uutta musiikkia. Ja se musiikki mitä saimme käyttöömmä, oli aivan toista luokkaa kuin mitä osasimme odottaa tai kuvitella käyttävämme. Materiaali oli laadukasta ja kuulosti hittimusiikille. Kyseiset tuotokset sain käsiini kaverini Mikko Rissasen kautta, joka soitti samassa yhtyeessä Mikko Pykärin kanssa. Heillä oli yhteinen projekti nimeltä Regina ja heidän musiikkinsa oli jotain aivan uskomatonta. Niin tuoretta ja niin iskevää, että ihmettelimme sitä Karin kanssa. Mikäli näistä biiseistä ei tule hittejä, niin ei tule mistään. Myös laskijat olivat aivan sanattomia.

Koska Karin saapumiseen oli vielä aikaa, niin käytin odotteluajan uuden harrastuksen parissa. Olin alkanut harrastaa videoteon sivussa niin sanottuja ”pitkiä kuvauksia”. Eli jätin digitaalikameran taltioimaan vuorokauden ajaksi jotain maisemaa. Tällöisen harrastaminen ei hirveästi aikaa vaatinut, kun muuten olin sidottuna koneeseen. Riitti, että vein kameran ulos ja laitoin ohjelman päälle. Siinä se sitten päivän itsestään raksutteli kuvia minuutin välein synnyttäen nopeutetun videon vuorokauden liikkeistä sekä pilvien ja auringon liikkeistä. Tätä sitten pystyisi käyttämään videossa täytemateriaalina, olivathan kohteet samoja paikkoja, missä olimme talvella kuvanneet. Myös näistä kuvauksista tuli merkittävä rooli itse videossa, kun pelkästään niiden kauneudella pystyi jättämään trendinkaltaiset täyteanimaatiot pois. Ei tarvinnut enää tehdä mitään keinotekoista, mikä ei kestä aikaa, kun pystyi ne korvaamaan kuvilla mitä jaksaa katsoa yhä uudestaan. Se viehätys, mikä piilee auringon tai tähtien liikkeessä on mystistä. Tietenkin tällaisten kuvausten harvinaisuus lisäsi kiinnostusta käyttää niitä trailereissa.

Nämä pitkät kuvaukset suoritin arkisin kun en muualle päässyt kuvaamaan. Viikonloput olivat taas alituista juoksemista laskijoiden perässä, jos vielä jotain saisi kuvattua. Periaatteessa mitään ihmeellistä ei enää tarvittu, videota olisi varmasti jo riittävästi. Kaikki mitä vielä pystyisi kuvaamaan, olisi videon kannalta positiivista ja varmentaisi entisestään sen onnistumisen. Eihän sitä koskaan tiedä, mitä videolle tarttuu. Kaikki tämä aika ennen Karin tuloa oli siis käytettävä hyväksi, olihan hänelle mahdollistettava hyvät puitteet trailerin tekoon.

Kyllähän se päivä sitten viimein koitti, että Kari tuli vierailulle. Nopean esittelyn jälkeen olimme työn touhussa ja rankka viikonloppu olisi tiedossa. Tietenkin projektia auttoi se, että Karilla oli melkein valmiiksi tehty traileri, mitä sitten jatkoimme yhdessä eteenpäin. Apuni siinä oli lähinnä sponsoreitten logojen ja muiden grafiikoiden tekemisessä. Aluksi ei ollut edes mitään sponsoreita tarkoitus laittaa, kun ei niitä vielä oikeastaan ollut. Laskijoiden uteliaisuus Karia kohtaan kiinnosti. Kun he saapuivat katsomaan miten me teemme työtä, laskijat samalla vakuutuivat suunnattomasti siitä, mitä oli tulossa. Samalla muutamat sponsorilaskijat ehdottivat, että jos videoon lisättäisiin heidän sponsorinsa. Vitsinä me se otettiin, mutta laskijat soittivatkin sponsoreilleen. Homma olikin jo liian varmaa heidän alkaessa tukea meidän projektiamme. Sitten täytyi logoja ruveta metsästäämään. Osa täytyi tehdä itse, koska viikonloppuina niitä ei miltään toimistolta saanut. Siinä sitten meni ilta logoja ja traileria tehdessä. Piti katsoa, ettei aivan samoja pätkiä tulisi käytetyksi. Täytyihän trailereiden olla vakuuttavia ja monipuolisia. Itse kasailin omaani After Effectissä Karin tehdessä omaansa. Tietenkin myös minä tarvitsin neuvoja Karilta videon kasausta varten, olihan Kari hieman eri tasoa videotyöskentelyssä kuin minä. Minun ollessa kuvaamassa Kari oli istunut koulun penkillä ahkerasti opiskellen editointia ja 3d-juttuja. Aluksi minulla oli trailerin suhteen tarkoitus upottaa 3d mukaan. Ja juuri näihin asioihin tarvitsin Karilta erittäin paljon apua. Lisäksi tarvitsin apua videon saamiseksi ulos, siis millaisessa muodossa se kannattaa ajaa ja muita käytännön vinkkejä. Enhän aikaisemmin ollut yhtään videota varsinaisesti tehnyt. Tästä hieman kumpusikin epävarmuus, kuinka saisin kaikki onnistumaan? Mutta Karin ollessa neuvomassa sain vinkit ja opastusta tulevaan.

Oikeastaan koko lyhyen vierailun tärkein osa oli juuri saada Karille loputkin videot, mistä hän saisi trailerinsa kasattua valmiiksi. Tavoitteet täyttyivät hyvinkin nopeasti Karin vierailun osalta, ehkä ne myös ylittyivät. Olihan se melkein Karin ansiota, että ensimmäiset varsinaiset yhteistyösopimukset tulivat tehdyiksi. Vielä siinä viimeiset sanat ja neuvot ehdimme toisillemme antaa kannustuksen ohella. Teimme myös muistilistan, mitä tulisi hoitaa ennen festivaaleja kuntoon. Karin tehtäväksi jäi pitää yhteyttä henkilöön, joka asiasta festivaaleilla tietää. Karin lähtiessä mieli oli erittäin hyvä ja tuntui, että kaikki onnistuu. Festivaaleihin ei olisi kuin muutama viikko ja sen täytyisi riittää. Miksei riittäisi, kaikki oli hyvällä mallilla ja asiat hoidossa. Lisäksi oli paljon uusia juttuja mitä voisi kokeilla ja mitä Karilta opin.

Omakin traileri oli osittain rungon päälle kasattuna ja tarvitsisi ainoastaan viimeistelyä. Mutta viimeistely nielee aina runsaasti aikaa, kuten nytkin, halusinhan trailerista ainakin yhtä hyvän kuin Karilla, ellei jopa pikkuisen paremman. Pian kuitenkin huomasin, ettei aika tulisi riittämään 3d- juttuihin. Ne oli jätettävä kokonaan pois. Olihan tässä muutenkin hommaa kasata traileri valmiiksi. Pelkästään jonkun lyhyen 3d-animaation tekoon menisi useampi päivä, eikä aika mitenkään tulisi riittämään ja joutuisin taas soittelemaan kaverit apuun. Se olisi helpompi ja nopeampi keino, kuin vääntää väkisin joistain materiaaleista täytettä. Saimme kuitenkin sovittua, että kuvaisimme viimeisenä viikonloppuna ennen festivaaleja ne puuttuvat osat.

Viimein viikonloppu koitti ja saimme kuvattua kiitettävän määrän uutta materiaalia. Myös maanantai kului kuvatessa ja torstaina pitäisi sitten olla jo festivaaleilla. Viimeiset yöt ennen festivaaleja jäivät lyhyiksi, mutta jaksoin tietäen, että sen jälkeen voisi nukkua vaikka viikon. Ainoaksi ongelmaksi syntyivät useiden tuntien mittaiset rendaukset. Rendaukset ovat sitä, kun kone laskee käsiteltyä videota kuva kerrallaan yhtenäiseksi videoksi. Trailerin kesto oli noin viisi minuuttia ja sen osiot oli jaoteltu suunnitteen minuutin pätkiin. Samalla tosin tein grafiikkaa ja muuta niihin pätkiin, jotka olivat seuraavaksi vuorossa. Tietenkin tämä hidasti muutenkin aikaa vievää rendausta, koneen joutuessa tekemään muuta kuin ajaa videota. Minuutin rendausaika vaihteli siinä 4-8 tunnin välillä, mistä myös voi hyvin päätellä, kuinka kortille aika sitten meni. Kaikki rendauksethan eivät onnistu, toki yritin saada koneen aina yöksi rendaamaan, mutta silti oli herättävä katsomaan tietyin väliajoin, mikäli kone olisi sattunut kaatumaan.

Kari oli saanut viimeiset tiedot koskien trailereiden esitystä ja kertoi ne minulle. Ensimmäisenä tuli poistaa kaikki sponsorit videolta, johtuen siitä, että festivaaleilla oli myös muita mainostajia, jotka olivat tukeneet festivaaleja ja maksaneet niistä kovan hinnan. Onneksi en ollut ehtinyt niitä lisätä vielä omaan traileriini. Lisäksi festivaalijärjestäjiltä oli tullut tieto, että kaikkien siellä esitettävien videoitten tulisi olla vhs-muodossa. Myös tämä helpotti suuresti, kun ei tarvinnut taistella erinäisten pakkausten kanssa koska voisi olla toimivuusongelmia itse trailerin suhteen. Torstain jo koittaessa olo oli jo festivaaleilla ja trailerikin tuntui olevan valmis. Mutta eihän se tietenkään ollut. Siitä oli täysin unohtunut alku- ja lopputekstit, eli mitä sillä yritettiin mainostaa, nettiosoitteet ja musiikki mikä siinä soi. Kellokin alkoi lähestyä puoltapäivää

ja aloin tuntea itseni todella väsyneeksi. Myös puhelin tuntui soivan alituisen, laskijoiden tehdessä lähtöä paikan päälle. Vasta kellon lähennellessä puolta viittä oli traileri lopullista ulosajoa vaille valmis. Enää ei hirveämmin ongelmia saisi tulla, eikä niitä enää onneksi tullutkaan. Lopullisen ulosajon jälkeen nopea tarkistus, että video toimii. JESS! toimii ja potkii. Enää traileri videokameraan, mistä se olisi helppo siirtää nauhurin kautta vhs-kasetille. Viimeinen testaus, että kasetti varmasti toimii ja siirtyminen paikanpäälle voi alkaa. Ei mitään ongelmia, sitä ei heti pystynyt tiedostamaan, mutta niin se vain oli. Traileri oli valmis. Tussilla nimi kasettiin, kamat autoon ja sitten hippulat vinkuen kohti Vuokattia.

4.4 Trailerin ensiesitys

Matkalla Vuokattiin alkoi juhlatuulella olevien laskijoiden puheluiden rumba. Soittoja tuli milloin mistäkin, koska traileriani odotettiin. Sitähän ei ollut kukaan vielä nähnyt, toisin kuin Karin trailerin, mikä oli hänen vierailunsa aikana jo esitetty laskijoille. Saapuessani kello alkoi olla jo yksitoista ja myös meno oli sen mukainen. Mökkipihalla oli jo pientä vastaanottoa nähtävästi suunniteltu. Ainakin penkkejä siinä riitti ja minua oltiin vastassa. En enää jaksanut siirtää itse tavaroitani mökkiin, mutta odotettua vierasta varten jokainen teki minkä kykeni. Tervetuloitovotusten ja halausten jälkeen, huomasinkin jo istuvani kauan kaivatun oluen äärellä. Enää ei tarvinnut mistään muusta huolehtia, kuin että nauha tulee seuraavana päivänä toimitettua festivaalienjärjestäjille. Nyt oli minun aikani levätä ja rentoutua. Se kauan kaivattu vapaa koitti vihdoinkin, olin onnellinen.

Ehkä väsymyksestä tai tarjoilusta johtuen en muista aivan tarkalleen mitä kaikkea tapahtui. Mutta trailerini oli kovempi menestys kuin kukaan osasi odottaa ja siitä sain myös kuulla. Totta kai kuuntelin mieluusti kehuja ja kuinka hyvä tyyppi olen. Mutta myös osasin rentoutua ja nauttia siitä sadosta, minkä eteen olin tehnyt suunnattomasti työtä.

Seuraavana aamuna suuntasimmekin sitten jo kohti festivaalialuetta viemään traileria järjestäjille. Kari, joka oli koko festivaalijutun takana, ei päässyt itse paikalle, mutta oli jo toimittanut videonsa sinne. Hän oli myös osannut hoitaa tilanteen niin, että saimme koko porukalle ilmaiset sisäänpääsyt. Kerrankin homma toimi niin kuin Kari oli luvannut, ei mikään turha kaveri sentään. Lippujen ja videon viennin jälkeen palasimme

mökille, missä juhlat olivat taas käynnissä ja täysi meno päällä. Osa porukasta etsi kuumeissaan kasettia, minkä olin vienyt jo alueelle. He halusivat vain nähdä sitä uudelleen ja jouduin sitä muutaman kerran itse kameralta pyörittämään.

Myöhemmin kun festivaalit käynnistyivät, menimme ravintolan terassille odottamaan kun trailerit alkaisivat pyöriä. Mutta pian huomasimme, ettei trailereita näy vaikka kuinka odotimme. Nopean tiedustelun jälkeen selvisi, ettei järjestäjillä ollut niin vanhaa kalustoa kuin vhs-nauhuria. Samalla kävi ilmi, ettei Karinkaan traileria festivaaleilla tultaisi näkemään. Kaikki vaivannäkö olisi ollut turhaa. Hätäntyneenä tietenkin tiedustelin, että pystyisikö sitä traileria näyttämään esim. minun omasta kamerasta? Olinhan nähnyt suuren vaivan saadakseen trailerin tehdyksi festivaaleille. Mutta onneksi pisteestä, mistä videonäyttöjä ohjailtiin, löytyi minidv-nauhuri. Silloin riittäisi, että toimittaisin pelkän kasetin kamerasta heille. Siinä taisin sitten joltain pikkupojalta fillarin lainata, millä poljin kuin viimeistä päivää hakemaan kasettia, sijaitsihan mökkimme muutaman kilometrin päässä itse alueelta. Soitin myös Karille ja kerroin uutiset ja kysyin, pystyisikö hän toimittamaan trailerin paikalle muodossa, missä sen pystyisi esittämään. Mutta ei Kari pystynyt.

Viimein näin oman trailerini kahdelta videoscreeniltä, joitten koko oli suunnilleen 6 x 5 metriä. Kaikki vaiva, mitä siihen oli nähty, oli myös sen arvoista. Videot toimivat yli odotusten. Voi sitä riemua ja väen paljoutta kun traileri vihdoinkin sai ensiesityksen. Olimme olleet terassilla pöydässä istumassa kun ensimmäisen kerran tutut sävelet rupesivat soimaan. Porukka hiljentyi täysin katsomaa mitä tapahtuu ja trailerin loputtua alkoivat raikua aplodit. Olin uudelleen mykistynyt ja pikkuhiljaa terassilla ollut muikin porukka rupesi kyselemään, olimmeko kyseisen teoksen takana. Mitä sitä siinä enää kieltämään kun kerrankin jäätiin kiinni ”positiivisesti”. Tuomiokin tuli heti ja ilmaisia juomia alkoi ilmestyä meidän pöytään. Yleisö oli ottanut trailerin vastaan paremmin kuin osasin ikinä toivoa. Minun henkilökohtainen tunnelmani oli ainakin katossa, ellei pilvissä, olin aivan rokkitähteä.

Miksi traileri sitten toimi niin hyvin? Ehkä se johtui siitä, että otin trailerin teossa huomioon missä se esitettäisiin, millainen porukka siellä olisi jne, mistä taas kumpusivat värvirytykset ja sävytykset eri väreihin. Tiedostin oikeastaan heti, kun Kari kertoi mitkä laitteet siellä olisi. Olin varma, että niissä riittää myös valaisutehoa ja väritkin varmasti toistuisivat kirkkaammin ja räikeämmin kuin normaalisti. Olivathan

näytöt suunniteltu ulkokäyttöön, milloin se asettaa tietyt vaatimukset. Eli käytin tarkoituksella värejä huomiokeinona ja tehosteena, jolloin myös kohdeyleisö pysähtyisi katsomaan sitä. Festivaaliyleisölle oli luotava kokemus, mitä he eivät unohtaisi. Illuusio ja mielikuva värien loistosta, mikä upottaisi varmasti katsojan siihen elämykseen. Ehkä paras ajankohta näytöksi oli illanhämärä, milloin juuri värit sävyttivät koko festivaaliyleisön ja se riitti minulle.

Lopputulokset festivaaleista oli erittäin positiivinen ja onnistunut. Traileri pyöri varmasti parisenkymmentä kertaa. Se sai aina aikaan huutomyrskyn ja suosiota, mistä kaverini kertoivat jälkikäteen. Myös laskijoiden naamat olivat jääneet trailerista ihmisten mieleen. Tietysti sain kuulla nämäkin asiat ja tiesin, että siitä puhuttaisiin vielä pitkään kavereiden keskuudessa.

4.5 Traileri internettiin

Festivaaleilta palautuessa alkoi olla aika saada trailerit nettiin, missä myös varsinaisen videon jakaminen tulisi tapahtumaan. Kavereiden pienellä avustuksella sain trailerin levitykseen. Tärkeintä oli saada se esille kohdeyleisölle ja paras tapa tähän oli viedä linkki alan foorumeille. Foorumina toimi lähinnä www.lumitykki.net, mikä on Suomen suurin, ellei myös Pohjoismaiden suurin, lumilautailuun keskittyvä yhteisö. Yhteisössä on mahdollisuus keskustelun ohella pitää omaa galleriaa, missä pystyy tuomaan esille omia kuvia. Kuvien merkitys nousi erittäin suureksi trailerin mainostamisessa, komeilihan aina kaksi uusinta kuvaa yhteisön etusivulla ”parhailla mainospaikoilla”. Kuviin tarvitsi vain liittää osoite, mistä sen pystyisi näkemään. Olihan meillä heti projektin alkua ajoista lähtien oma nettiosoite, millä pystyimme suoraan mainostamaan videota ja tuomaan itseämme esille. Lisäksi sivuillamme oli kaikenlaisia taustakuvia, mitä pystyisi lataamaan kävijöitten omille koneille. Sivulla oli myös vieraskirjasta, minne pystyi suoraan laittamaan palautetta ja kysymyksiä projektia kohtaan. Lumitykki.net oli kuitenkin tärkein paikka, missä mainostaa. Lisäksi suurin osa palautteista tuli juuri tykin kautta. Eikä palaute ollut ollenkaan negatiivista, vaan kaikki hehkuttivat meidän trailereita kauden parhaiksi. Tämä kuulostikin hyvälle, mikä myös auttoi meitä jaksamaan ja viemään projektin loppuun. Projektimme oli hyväksytty kohdeyleisön keskuudessa.

5 Videon tekeminen alkaa

Syksyn 2004 alkaessa toimintamme hieman muuttui. Karille avautui mahdollisuus työharjoitteluun Ruotsissa. Siitä ei kuitenkaan syntyisi mitään haittaa projektin tekemiseen. Keskustelu irkin välityksellä tapahtuisi vain Ruotsin puolelta, eikä ennen lumien tuloa mitään tapahtuisikaan. Karin työharjoittelu päättyisi ennen lumien tuloa. Itsekin siirryin takaisin koulun penkille suorittamaan opintoja, mitkä olivat hieman kärsineet projektista. Syksyn aika oli lähinnä projektin käsikirjoittamista ja kuvausten suunnittelua tulevalle kaudelle. Kari jatkoi kameran hankkimista nyt Ruotsista käsin, olihan hän kovapalkkaisessa duunissa siellä. Yhteydenpito Karin ja hänen laskijoittensa välillä tuntui toimivan. Laskijat Rovaniemellä odottivat Karin saapumista, eikä heidän osaltaan olisi mitään ongelmaa. Missään ei tuntunut olevan ongelmia, vaan kaikki oli aikataulussa. Myös tavoitteet kasvoivat trailereista tulleen palautteen jälkeen. Yhteistyökumppaneilta tuli ehdotus järjestää Helsinkiin ensi-ilta BoardExpo-messujen yhteyteen. He kustantaisivat tapahtumasta aiheutuvat kulut ja tarjoilun. Sanomattakin selvää oli, että siihen tulisimme tähtäämään, mikäli puheet olisivat totta. Näin alustavasti päätimme Karin kanssa asettaa messut seuraavaksi tavoitteeksi.

Sitten alkoi ilmetä ongelmia yhteydenpidossa. Tuntui, ettei Kari saanut viestejäni ja jouduin usein toistamaan asioita. En tiedä mistä se johtui. Aina kun kysyin, homma kuulosti olevan kunnossa eikä missään olisi ongelmaa. Enkä minä mitään muuta tietoa oikeastaan tarvinnutkaan. Riitti, että Kari kertoi kaiken olevan kunnossa. Myös laskijoihin ja projektissa mukana olevien kanssa pidin yhteyttä tiiviisti irkin välityksellä. Tilannetta helpotti se, että kaikki olivat samoissa keskusteluissa muutenkin missä juttelin. Olivathan he minun kavereitani ja koko projekti pyöri juuri kaveriporukan voimin. Milloin keskustelin kaikkien kanssa yhdessä, milloin taas jokaisen kanssa erikseen, miten kukin haluaisi tuoda panostaan projektin suhteen esille tai kehittää projektia uuteen suuntaan tai mitä mieltä he ovat minun suunnitelmistani.

Keskustelimme myös tekniikasta ja siitä, kuinka voisi yrittää kuvata jotain juttua. Kaikki oli mukana ehkä hieman kovemmin kuin ennen, olivathan he nähneet ja maistaneet sitä, mitä se tulisi olemaan. Enää ei tarvinnut minun kenellekään todistella mitään, olinhan sen jo trailerilla näyttänyt. Minun ei enää tarvinnut mielistellä tai nöyristellä, vaan pystyin olemaan projektin pomo. Ainoastaan yksi erimielisyys projektia kohtaan syntyi erään apukuvaajan kanssa. Tämän mielestä kaikkien

halukkaaitten tulisi päästä laskemaan sinne, missä me kuvaisimme. Jutun takana olivat lähinnä maastot rinteitten ulkopuolella, mitä ei muutenkaan ollut liiaksi, vaan kaikki paikat, mitä olin suunnitellut, riittäisivät nippa nappa kuvattaville laskijoille. Laskulinjoja ei siis ollut tuhlattavaksi asti. Tietysti ymmärsin, että myös muutkin haluaisivat laske niissä paikoissa, mutta projektin kannalta se olisi liian suuri riski. Yhteisymmärrykseen emme päässeet, milloin jouduin lopulta siirtämään hänet kokonaan projektin ulkopuolelle. Ei se tietenkään ollut hyvä asia, olihan hän ollut yksi tärkeimmistä ja kovimmista avustajista projektissa. Henkilö oli yksi suurimmista tekijöistä, jonka takia trailerikin loppujen lopuksi onnistui. Menetys projektille oli suuri, mutta hän asettaisi erittäin suuren riskin projektin ylle, emmehän enää olleet tekemässä traileria. Myös laskijoitten kanssa keskustelin asiasta, koska ratkaisu ei ollut helppo. Lopulta päätös tiputtaa hänet projektin ulkopuolelle oli selkeä. Laskijat tiesivät itsekkin totuuden, ettei kuvaamisesta syntyisi mitään, jos sitä ei saisi tehdä rauhassa. Laskijat uskoivat minuun, olihan kyse minun projektistani.

5.1 Yhteistyökumppaneiden hankkiminen

Olimme jo kesällä trailerin teon yhteydessä keskustelleet muutamien yhteistyökumppaneitten kanssa. Nämä sopimukset pysyivät voimassa ja oli aika tehdä listat, mitä halusimme yhteistyöltä. Karin ollessa Ruotsissa mietimme myös uusia yhteistyökumppaneita. Keitä vielä voisimme saada mukaan. Heitimme toistaan erikoisempia partnereita, mitä matkan varrella voisimme tarvita. Mitä enemmän olisi yhteistyökumppaneita, sitä enemmän se lisäisi mahdollisuuksia toteuttaa projekti. Ei ollut ihan helppoa esitellä itseämme yhteistyökumppaneille, mutta olihan meillä kumminkin olemassa erittäin hyvä tietopaketti projektista nettisivuillamme. Sieltä suoraan näkisi, mikä olisi homman nimi ja mitä olisi tulossa. Suurin yllätys oli, että jokainen yritys, johon otimme yhteyttä, tarjosi meille suoraan rahallista tukea. Mutta meidän suunnitelmissa oli, että ottaisimme jokaiselta yhteistyökumppanilta vain varusteita ja joiltakin hieman rahaa. Näin homma pysyisi pienenä, eikä tulisi liian suuria paineita toteuttaa ensimmäistä videota.

Ehkä yksi kiinnostavimmista yhteistyöhön halukkaista oli Nintendo, mikä myös oli erittäin suurella panostuksella lähdössä mukaan. Siirsimme kuitenkin näiden sopimusten tekoa hieman myöhempään. Olihan vielä runsaasti asioita, mitkä voisivat mennä pieleen ja voisimme joutua hankalaan välikäteen. Suurimpana uhkana tietenkin oli, ettei

tulisikaan lunta riittävästi. Lähinnä yhteydenottomme yrityksiin olivat kyselyjä kiinnostuksesta tulla mukaan. Tietenkin kesällä sovittujen yhteistyökumppaneitten kanssa oli jo hieman kiire, olihan kyseessä laskijoitten työvälineet, mitkä tulisi hommata aivan ensimmäiseksi. Marraskuu alkoi jo lähestyä, eikä luvattuja varusteita vielä ollut ilmestynyt. Teimme asiasta kyselyn ja saimme kuulla tavaran olevan tulossa. Tämän jälkeen siirsin vastuun suoraan laskijoille, että pitävät huolen siitä, että saavat varusteet mitkä on sovittu.

Karin kanssa keskityimme muihin projektin asioihin. Karihan oli pian palaamassa Suomeen. Karia kiinnosti nyt raha ja työt, mikä tuli esille hänen kertoessa suunnitelmistaan. Tätä projektia hän tekisi edelleen viikonloppuisin ja lomilla. Ei se minua hirveästi lämmittänyt, olinhan saanut tutustua siihen, miten rankkaa kuvaaminen olisi. Toin tämän myös esille, muistuttaen niistä menneen talven jutuista, kuinka hänen aika ei riittänyt edes niihin ja kuinka raskasta kuvaaminen tulisi olemaan työviikkojen jälkeen. Se ei vaikuttanut hänen mielipiteeseensä. Rinnepäivät ja kuvaukset olisivat hänelle lomaa ja rentoutumista, irtiottoja arjesta. Laskijatkin olisivat arkisin koulussa. Ongelmaa ei Karin mielestä ollut vielääkään, vaan kaikki oli edelleen kunnossa. En ollut kokonaan kieltämässä häneltä töitten tekemistä, vaan toivoin, ettei hän menisi täysipäiväiseen työhön. Asiat yhteisen projektin teosta alkoivat kärjistyä. Olin sitä mieltä, ettei hän ehdi mitenkään hoitaa työn ohella kuvauksia. Kari puolestaan väitti, etteivät työt mitenkään haittaisi hänen tekemisiään, vaan pelkästään auttaisivat kuluissa ja lisäisivät mahdollisuutta matkustella eri paikkoihin kuvaamaan. Lisäksi edelleen siirtynyt kameran osto oli kiinni näistä kuvausten ohella tehtävistä töistä. Hieman alkoi jo usko minulta loppua. Silti Kari oli täysillä mukana ja halukas tekemään projektin kanssani loppuun. En voinut muuta kuin luottaa siihen, että kaikki sujuisi hyvin.

5.2 Vastoinkäymiset eivät ota loppuakseen

Joulukuun lähestyessä alkoi olla pienoinen kiire yhteistyösopimusten kanssa. Yllättäen Kari kertoi, ettei hänen laskijoilleen tarvitsekaan hommata mitään, heillä oli kuulemma omat sponsorit. Tällöin minun ryhmäni saisivat kaikki varusteet, mitä sponsoreilta saadaan. Tietenkin Kari halusi varusteet itselleen ja Nintendolta hän olisi halukas saamaan vempaimia. Myös muiden yhteistyökumppaneiden varusteet kiinnostivat häntä

suuresti, vaikka yhteistyökumppaneiden hankkiminen oli lähinnä suunniteltu laskijoita varten korvaukseksi heille aiheutuvista kuluista. Ja rahat taas olisi tarkoitus käyttää kuluihin, mitä matkan varrella syntyisi. Karin mielestä meidän kuitenkin tulisi ottaa kaikki, mitä saataisiin irti. Tällöin taas jouduin muistuttamaan riskeistä, mitä projektiin liittyisi. Ehdotin myös, että emme ottaisi kerralla mitään suurta yhteistyösopimusta vaan etenisimme niillä, mitkä olisivat välttämättömiä projektille. Projektin edetessä hankkisimme sponsoreita lisää, mikäli esiintyisi tarvetta. Näin ei heti syntyisi hirvittävää taakkaa videon onnistumisesta. Etenisimme mahdollisimman pienillä riskeillä, milloin epäonnistumisen sattuessa pystyisimme hoitamaan asiat kuntoon ilman suurempia kuluja. Yhteistyökumppaneilla ei ollut mitään tätä vastaan, vaan heistäkin tämä kuulosti erittäin hyvälle ja toimivalle. Viimeisten yhteistyösopimusten lähettämisen jälkeen meillä olisi kaikki tarvittavat varusteet kasassa, paitsi Karin kamera. Eikä hänellä ollutkaan aikomusta sitä ostaa, kun ei ollut mitään kuvata. Ei hänellä ollut koko laskijaporukkaa. Olin koko ajan kuulema puhunut vain oman porukan kuvaamisesta.

En pysty sanomaan, mistä tämä mielenmuutos yks kaks tuli. Kaiken piti olla mallillaan, eikä missään pitänyt olla ongelmia. Sopimuksetkin oli tehty yhdessä suunnitellen, mitä matkan varrella tarvitsisimme. Lisäksi silloin olivat Karinkin laskijat otettu esille ja heidän tarpeet. Muutama viikko aikaisemmin, olimme keskustelleet kameran ostamisesta. Asia tuli eteeni kuin tyhjästä, en osannut mitenkään odottaa tällaista tilannetta. Karin mielestä hän olikin projektissa mukana vain jälkityössä ja editoinnissa. Muuhun hänen aikansa ei enää riittäisi, eikä hän ryhdy enää laskijoitakaan hankkimaan.

En enää pystyisi ottamaan vastuulleni kenenkään muun valmistumista. Omassakin tuntui olevan liiaksi asti hommia ja tiesinhän mitä edessä olisi ja mitä voisi mennä vikaan. Lisäksi joutuisin huolehtimaan, että ehtisin toimittaa Karille materiaalit ajoissa. Pitäisikö minun tehdä Karin osuus hänen istuessaan kovapalkkaisessa duunissa, samalla kun minä kituuttaisin opintotuella. En voinut kuin lopulta sulkea Karin projektin ulkopuolelle. Hänellä ei yksinkertaisesti olisi riittänyt aikaa projektia kohtaa, eikä vaihtoehtoja hänen mukana olemiseen ollut. Tai tietenkin olisinhan minä voinut hänet pitää, muttei hänelle olisi käyttöä.

5.3 Täysin uusi tilanne

Karin uutisen jälkeen piti hieman hengähtää ja istua alas miettimään mitä nyt. Mitkä ovat projektin toteuttamismahdollisuudet ja kuinka asian kertoisin laskijoille. Miten he suhtautuisivat tähän menetykseen, uskoivathan he sen toisen porukan olemassaoloon. Videon monipuolisuus tulisi kärsimään laskijoitten vähyydestä. Entä yhteistyökumppanit, miten kertoisin asiasta heille. Olihan sopimuksissa kerrottu kahdesta eri ryhmästä. Oli kerrottu kahdesta porukasta joita yhdistää yhteinen harrastus, mistä video lopulta koostuisi. Minun oli heti ryhdyttävä purkamaan sopimuksia ja viestittämään, että tilanne on muuttunut alkuperäisistä suunnitelmista. Olin todella ikävässä tilanteessa, olihan kaikille kerrottu kahdesta eri ryhmästä. Lisäksi Karin antamien tietojen mukaan hänen porukkansa koostui henkilöistä, jotka olivat laskeneet aikaisemmin lumilautavideoissa. Eli ”ratsastimme” hieman näiden maineella yhteistyökirjeissä.

Ainoa onni oli tilanteessa se, että olin itse jarrutellut vauhtia yhteistyökuvioitten osalta. Ei oltu heti otettu vastaan kaikkea mitä tarjottiin, vaan otimme ne välttämättömimmät, millä pääsisimme alkuun.

Minulla ei ollut enää mahdollisuuksia vetäytyä projektista. Olin siinä jo liian syvällä, olimmehan jo ottaneet varusteita vastaan ja ne olivat käytössä. Eikä tilannetta helpottanut sekään, että olin sijoittanut kaikki rahani projektiin ja ottanut myös lainaa. Lisää kuvauskalustoa oli tulossa postissa. Minun oli vain yritettävä tehdä koko projekti yksin valmiiksi, minun oli vain jaksettava. Muuta vaihtoehtoa ei ollut.

Heti kun pystyin, ilmoitin laskijoille, miten tilanne oli muuttunut. Ehdotin myös kokoontumista jatkon suhteen heti kun saapuisin Nilsiään. Sitä ennen oli vielä hoidettava opiskeluasiat kuntoon ja sovittava opettajien kanssa muutamien kurssien suorittamisesta. Täytyihän minun varmistaa, että myös opintoviikot riittäisivät valmistumiseen ja opintotuen nostamiseen.

5.4 Hätkökous

Saapuessani Nilsiään oli ensimmäisenä edessä kokous, missä kerroin miten suunnitelmat olivat muuttuneet ja kuinka se myös vaikuttaisi projektin läpiviemiseen, miten se heijastuisi laskijoihin. Kerroin heille uusista tavoitteista ja niiden

toteuttamismahdollisuudesta. Millainen video siitä sitten tulisi ja mitä se vaatisi laskijoilta. Video tulisi vaatimaan kaikilta enemmän kuin täyden panostuksen, oli jaksettava vieläkin enemmän. Porukasta oli poistunut kaksi erittäin merkittävää henkilöä. Myös laskijat ymmärsivät asian, mutta silti he halusivat yrittää. Heidän osoittamansa tuki oli merkittävä, he uskoivat minuun ja minä heihin.

Keskustelimme myös miten voisimme korvata Karin porukan pois jäännin. Neljä laskijaa olisi aika vähän, mutta viisi voisikin jo riittää. Esille tuli muutama uusi henkilö ja yksi oli ylitse muiden. Myöhemmin soitin hänelle ja totta kai hän oli mukana, olihan hän hyvä tyyppi. Olimme häntä jo hieman kuvanneetkin ja hänet myös laitettu Karin tekemään traileriin.

Kokouksessa tuli myös esille, ettei yhteistyökumppanin lupaamia lumilautoja ollut vielä saapunut. Eräs laskijoista, jolle olin luvannut lumilaudan, oli edelleen ilman sitä. Tietenkin hänellä oli vanha lauta, mutta se oli katkennut, eikä sillä oikein pystynyt laskemaan. Tietenkin hän oli valmis ostamaan itse uuden laudan, mutta koska olin luvannut laudan, sanani pitää ja tulisin hommaamaan laudan. Mutta vaadin myös, että laskijat pitävät lupauksensa projektia kohtaan. Tiesimmehän mitä seuraava puoli vuotta tulisi pitämään sisällään, olimmehan kokeneet sen jo trailerin teossa. Mutta se trailerin teko oli vielä lastentarhaa verrattuna tulevaan. Eikä tämä laskijoita haitannut, mikäli videosta tulisi edes niin hyvä kun traileri oli. Kokouksen jälkeen olin erittäin helpottunut, olivathan asiat aika vaikeita, mitä kävimme läpi.

Kokouksen jälkeen laitoin heti viestiä yhteistyökumppanille. Pyysin heiltä hieman nopeampaa toimintaa, olivathan kuvaukset jo alkaneet. Lisäksi pyysin ilmoittamaan jos olisi toimitusongelmia tai muuta vastaavaa, että tietäisimme niihin varautua. Tietenkin vastaus tuli heti ja sain tietää, että syy olisi valmistajan joka ei ollut pystynyt toimittamaan tilattua määrää. Tämä heijastui sitten myös maahantuojaan ja sitä kautta meihin. Mutta lauta ja muut varusteet tulisivat parin viikon sisällä. Lisäksi he olivat hukanneet tilauksemme. Laitoin tilauksen uudelleen heille, lisäksi soitin perään. Asia oli taas hoidossa ja pystyin keskittymään kuvaushommiin.

5.5 Uudet kuvaukset alkavat

Vierähti pari viikkoa eikä uutta lautaa ilmaantunut. Oli joulukuun loppu, milloin oli kiva antaa toisillemme lahjoja. Muutkin laskijat olivat huomanneet tämän laudattoman

laskijan tilanteen ja he päättivät lahjoittaa hänelle yhden ylimääräisen laudan, mikä oli pyörinyt erään laskijan nurkissa. Tilanne oli erittäin hieno, juhlallinen, ja kuvasti kuinka kavereista pidetään huolta eikä ketään jätetä. Laskija, joka joutui huomion kohteeksi, oli varsin otettu. Tämä tiesi myös sitä, että hän vihdoinkin pääsisi täysillä aloittamaan oman kauden. Periaatteessa ei enää tarvittu sitä uutta lautaa, minkä olin hänelle luvannut. Mutta itse pidin kiinni lupauksistani ja jatkoin laudan hankkimista. Tietenkin olin kyllästynyt selittelyihin ym. ja otin sen esille soittaessani yhteistyökumppanille. Kerroin, että jos heillä ei ole tarjota lautaa, niin joudun vaihtamaan yhteistyökumppania. Niin siinä sitten kävi, että olimme hetken ilman lautavalmistajaa. Mutta minkä olin luvannut niin sen pidän. Tartuin puhelimeen ja soitin vanhalle tutulle, joka toimi Rossignolin maahantuojana. Sain heti vastauksen, että samana päivänä olisi haettavissa varusteet mitä tarvitsimme. Joskus se vaan on helppoa, mutta suhteiden käytössä on aina tietyt säännöt. Kaveri sai lupaamani laudan.

Tällaisten pikku hankaluuksien sävyttämä alkutaival ei kuitenkaan hirveästi vaikuttanut itse kuvauksiin. Tietenkin koko aika kuvattiin ja laskijoilla riitti kiinnostusta kaikkeen, mitä olin suunnitellut. Myös kaikki uudet systeemit kävimme läpi heti alkuun. Olinhan kesän jälkeen tehnyt muutamat laitehankinnat. Olin hommannut pieniä lisävarusteita, mm. laajakuvalinssin ja tulitikkuaskin kokoisen teollisuuskameran. Teollisuuskamera oli ehkä mielenkiintoisin tulokas kuvauksiin. Olihan sen pieni koko suuri mahdollisuus aukaista portteja aivan uudenvälisiin kuvakulmiin. Ensimmäisenä piti kokeilla kuinka sen voisi virittää kypärään, jolloin pystyisi seuraamaan laskijan kasvoja suorituksen aikana. Samalla se toisi katsojan lähemmäksi sitä mitä ”mahdollisesti” laskija ajattelee suorituksissa. Tietenkin irtomikki lisäsi laskijan mielialan tarkkailua.

Ensimmäiset kokeet hieman epäonnistuiivat pienten teknisten vikojen takia. Kameran varsi oli liian pitkä jolloin se tuntui pidemmän päälle raskaalta. Toiseksi olin vetänyt johdot kutistemuovin läpi, jolloin olisi vain yksi johto. Tämä helpottaisi kameran virittelyä ja sijoittamista itse laskijaan. Mutta se muovi kovettui pakkasessa ja vaikutti pään liikeratoihin. Epämukavuutta lisäsi johdon lyhyys, jolloin se kovettuessaan esti laskemista. Itse olin toki sitä kokeillut pikaisella juoksentelulla pihalla, mutten kuitenkaan laskiessa. Kolmanneksi akkuviritys ei kestänyt laskemista, jolloin koko kamera sammui. Pienten korjailujen jälkeen sain rakennettua toimivan kokonaisuuden.

Silti se ensimmäinen kokeilu oli aiheuttanut laskijoille kammoa siitä, miten hankalaa sen kanssa olisi laskea. Eikä sitä sitten käytetty kuin muutaman kerran kypärässä kiinni.

Siirryin takaisin suunnittelupöydän ääreen. Tarkoitus oli siirtää kamera kypärästä itse laskuvälineeseen eli lautaan. Keskustelin seuraavan laskijan kanssa, joka ei ollut vielä kameraa kokeillut. Seuraavana viikonloppuna saisin häneltä laudan, mihin sen voisın sijoittaa. Seuraavana päivänä olimme jo rinteessä lautakameran kanssa ja se toimi hyvin! Ainoa haittapuoli oli se, että kameran asentaminen laskijaan oli hidasta synnyttäen pientä hermostuneisuutta, joutuihan henkilö olemaan virityksen aikana ulkona ilman takkia. Mutta itse laskeminen sen kanssa oli erittäin mukavaa ja pienoista pelleilyä oli ilmassa. Ainoastaan hieman huono keli ja laudan luistamattomuus aiheuttivat kokeen päättymisen. Muuten koe oli erittäin onnistunut ja materiaalia tuli. Eikä enää ilmaantunut mitään lastentauteja, mitä alun kypäräkamerassa oli.

Meillä oli nyt toimiva paketti kasassa, enää oli ideoista kiinni miten sitä tulisimme käyttämään. Tietenkin näitten kokeilujen yhteydessä itse kuvasin perinteiseen tapaan. Yritin kuvata mahdollisimman tehokkaasti jatkaa siitä mihin viime kaudella jäimme. Lisäksi opettelin laajakuvalinssin käyttöä etsien sille sopivia tilanteita. Tietenkin vaihteeksi itsekın hyppäsin laudan päälle ja yritin saada kamera-ajoja. Tuli ikävästi esille, etten meinannut pysyä heidän perässään, olivathan he ammattilaisia minun ollessa pelkkä harrastaja. Toisekseen yksin kuvatessa muut jäivät kuvaamatta. Seurasinhan itse pelkästään yhtä henkilöä kerrallaan muitten treenatessa. Välillä sitten päätin keskittyä ensin kaikkien kuvaamiseen, kuten aikaisemminkin olin tehnyt. Olihan se selvää, että hekin väsyvät koko ajan treenauksen ohella. Jotta pysyisin paremmin kuvaavien perässä, aloin treenata omaa laskemista, aina kun sille koitti tilaisuus. Tietenkin se hieman vähentäisi itse videon materiaalia, mutta materiaali olisi myöhemmin laadukkaampaa, mikäli pysyisin vauhdissa edes jotenkuten ilman suurempia heilumisia. Projektin raskaus kasvoi entisestään, jouduinhan kuvausten päälle vielä itsekın treenaamaan. Eniten tämä alkoi näkyä siinä, etten enää jaksanut käydä läpi päivän kuvauksia. Enkä tietenkään ole moneen vuoteen omistanut edes hissilippua. Eli laskeminen perustui itsenäiseen kiipeämiseen rinnettä ylös.

5.6 Elä minulle selitä, minua ei yksinkertaisesti kiinnosta

Alkupalven jälkeen alkoi olla ajankohtaista siirtyä kuvaamaan rinteitten ulkopuolelle. Kaikin puolin projekti oli alun hankaluuksien jälkeen toiminut erittäin hyvin eikä mitään suurempia ongelmia ollut tullut vastaan. Tekemisessä oli erittäin hyvä ilmapiiri ja laskijoilla riitti siihen myös intoa. Kunnes eräänä päivänä se apukuvaaja, joka oli siirretty projektista syrjään, sai päähänsä kertoa laskijoille, ettei hän saanut laskea samaan aikaan rinteessä kun minä kuvasin. Kohta yksi laskija tuli ilmoittamaan minulle, etteivät enää laske, mikäli kyseinen henkilö ei saanut laskea rinteessä samaan aikaan. Kun aloin selvittää mitä oli tapahtunut, kertoja vain ilmoitti: "Älä minulle selitä, minua ei yksinkertaisesti kiinnosta". Olin tyrmistynyt ja jäin yksin seisomaan hankeen, jolloin tämä entinen apukuvaaja tuli eteeni pysähtyen nauramaan. Lopulta hänkin jatkoi matkaa muitten laskijoitten perään.

Olin yksin ja tilanne oli pahempi kuin koskaan ennen. Minun oli turha saapua enää kuvaamaan, koska saapuessani paikalle laskijat poistuivat. Oli syytä pitää pieni tauko ja keskittyä asioiden selvitykseen. En vain ymmärtänyt miksi kävi juuri näin. Eikö minuun luotettu ollenkaan, mikseivät he halunneet selvittää tätä asiaa ja kuulla molempia osapuolia. Kokosin tavarat ja kotimatalla kuljin Alkon kautta.

Aloitin tilanteen selvittelyn muutaman päivän päästä. Kävin jokaisen laskijan kanssa yksitellen asiat läpi. Minä nöyryyin ja pyysin heitä jatkamaan kuvauksia. Kerroin kuinka syvällä minä projektissa olin, mitä sen kesken jättäminen tarkoittaisi. Pitkien selvittelyjen jälkeen porukka oli taas kasassa ja pystyisin jatkamaan. Mutta taas mentiin laskijoitten ehdoilla, he määräisivät kuinka kuvaukset etenisivät. Jos vielä jatkuisi, ettei kyseinen henkilö saisi laskea tai olla rauhassa rinteessä, he lopettaisivat kaiken laskemisen, ei heitä kiinnosta minun ongelmat. Niistä olisi aivan turhaa kertoa, ei heitä kiinnosta. Ei minulla oikein muutakaan vaihtoehtoa ollut kuin suostua näihin ehtoihin, mikäli halusin viedä projektin loppuun.

Loppukausi oli yhtä helvettiä apukuvaajan tehdessä kaikkensa estääkseen projektin valmistumisen. Hän laski koko ajan kameran eteen tuoden itsensä erittäin hyvin esille. Toisinaan henkilö tuli kameran ja kuvattavan väliin. Minun ei auttanut muu kuin siirtyä aina toiseen paikkaan kuvaamaan. En vielä tajunnut, että henkilö oli houkutellettu erään kuvattavani omiin kuvauksiinsa läheiseen metsään. Kuulin asiasta vasta myöhemmin kysyessäni kuvattavaltani, minne hän oli hävinnyt minun tullessa paikalle. Eikä tapaus

ollut ainoa, myös kisareissuilta jäin pois tämän laskijan ilmoittaessa, ettei ole menossa. Myöhemmin kuulin kumminkin toisin käyneen.

Kaikki kuvaukset olivat todella vaikeita saada aikaan. Laskijoita ei yksinkertaisesti kiinnostaneet kuvaukset. Koko loppukausi meni taistellessa laskijoiden kanssa kuvauksista, eikä se ollut helppoa. Joudun kyllä nostamaan hattua henkilölle, joka tämän kaiken sai aikaan. En itse olisi varmasti pystynyt tekemään yhtä vaikuttavaa juttua.

Myös yksi loukkaantuminen varjosti kuvauksia. Ainoa laskija, joka oli täysillä mukana, katkaisi pohjeluun kisareissulla, jolloin periaatteessa kuvaukset olisivat ohi hänen osaltaan. Kun kyseessä oli samainen laskija, kenen ansiosta kesän traileri onnistui, ei hän jättänyt vastuullista tehtäväänsä auttaa minua kuvausten suhteen. Heti sairaalasta päästyään hän tuli mukaan ensin juttelukaveriksi. Eikä mennyt kuin kaksi viikkoa, kun hän oli takaisin kameran edessä. Tosin nyt laskien stiigalla.

Kevään saapuessa ja kauden lopussa alkoivat kuvauksetkin toisinaan sujua. Tällöin ei enää muistella menneitä, kun on kivaa auringon paistaessa. Mutta edelleen kaikki kuvaukset olivat laskijoiden mielestä väkisin vääntämistä ja epämiellyttävää.

Kesän kuvauksetkaan eivät mitenkään meinanneet onnistua. Ikinä ei laskijoilla ollut aikaa tai kiinnostusta olla kuvauksissa. Mikäli joskus saimme jotain kuvauksiin liittyvää sovittua, ne piti hoitaa hyvin nopeasti ja kerralla. En tiedä painoiko laskijoiden omatunto vai mikä, kun kaikki tuntui olevan vastenmielistä mikä liittyi minuun. Ainoa poikkeus oli tietenkin tämä vammautunut laskija. Häntä pystyi aina kuvaamaan, loukkaantuminen oli vain hidaste. Ehkä juuri hänen takia jaksoin yrittää, ehkä ilman häntä olisin jättänyt homman kesken.

5.7 Loppu häämöttää

Kesän tullessa editoinnin olisi pitänyt alkaa, mutta loppukeväästä särkynyt kovalevy aiheutti lisää päänvaivaa. Tietenkin minulla oli talven mittaan tarkoitus tehdä juuri tällamoisten varalle varmuuskopiointi. Mutta tiukasta budjetista johtuen, jouduin siirtämään sitä kohtalokkain seurauksin sitä myöhempään. Tämä oli tietoinen riski, mitä ei olisi kannattanut ottaa. Jatkossa päätin samaa tahtia kun käyn kasetteja läpi poltella varmuuskopiot. Tästä lähtien halusin välttää kaikki mahdolliset riskit, enhän

halunnut enää kolmatta kertaa käydä kasetteja läpi, olihan niitä 78 kpl ja jokainen kasetti oli tunnin mittainen. Yhteen kasettiin meni keskimäärin aikaa kaksi ja puoli tuntia, joten se tiesi auttamattomasti suunnatonta määrää lisätyötä. Tietenkin kaikessa on aina hyvätkin puolet. Kasetteja läpikäydessäni huomasin aika paljon kuvauksia, mitkä muuten olisin unohtanut. Ehkä nämä olisivat myös jääneet ilman tätä käyttämättä. Tietenkin heti levyn rikkouduttua käytin sitä tutussa atk-firmassa, mikäli levyllä olevat tiedot pystyisi palauttamaan. Kyllähän sitä tietoa sitten löytyi ja kaikki kuvat ym. tiedostot siitä saatiin pelastettua. Mutta itse videot mitä sieltä saatiin ulos, olivat melkein kaikki jotenkin vioittuneita, toiset enemmän ja toiset vähemmän eli palauttamisesta ei nyt ollut oikein apua. Kovalevyn hajotessa hävisi osa materiaalista. Eihän minulla ollut esim. kaikkien ulkopuolisten kuvaajien kasetteja. Myös osa kaseteista oli niin sanotusti ”tahmautuneita”, milloin niistäkään ei saanut talteen kuvauksia. Kun eri kasetinvalmistajien käyttämät liukasteaineet sekoittuvat, muodostui tahmamaainen aine, joka periaatteessa roskaa sekä kameran että kasetit, mistä myös seuraa yleensä kasetin tuhoutuminen.

Kasettien läpikäymisessä oli hyvää aikaa myös kuunnella ja etsiä musiikkia laskujen taustalle. Ensimmäiset musiikit sain jo syksyllä näyttäessäni koulukavereille traileria. Tällöin eräs kavereistani kysyi, miksen minä käyttänyt rokkia taustalla, eihän kukaan tuommoista voi kuunnella. Tämän jälkeen kyseinen kaveri antoi oman bändinsä levyn minulle vapaaseen käyttöön, mikäli sitoutuisin ostamaan sen. Eihän minulla tietenkään ollut mahdollisuutta kieltäytyä siitä. Olisihan minulla sitten ensimmäiset neljä raitaa kasassa. Enkä minä nyt tietenkään siihen lopettanut, vaan jatkoin musiikin etsimistä periaatteessa koko projektin ajan. Joskus tiiviimmin toisinaan vähemmän ja kesään mennessä niitä oli tusinan verran. Lisäksi eräs laskijoista halusi sankariheviä oman pätkänsä taustalle koska hänen kämppiksensä soitti pelkkää sankariheviä, jolloin automaattisesti kaikki muu oli kiellettyä. Hän lupasi toimittaa minulle kyseisen henkilön tuotantoa. Eli sieltäkin suunnalta olisi tulossa musiikkia, kunhan vain saavat valmiiksi ne. Eikä laskijoitakaan ollut kuin viisi ja suunnitelmissa oli tehdä jokaiselle oma pätkä.

Sitten satuin saamaan erään koulukaverini valmistumisviestin sähköpostiini. Silloin heti keksin vanhan rakkauten punk-musiikkiin. Lisäksi lumilautailun juuret pohjautuivat punkkiin. Eikä lumilautavideo ole mitään, mikäli siinä ei soisi punk, olisihan se samalla pienimuotoinen kunnianosoitus lajia kohtaan. Heti yhteys koulukaveriin ja tiedustelu

sattuisiko hän tuntemaan muusikoita, joiden musiikkia voisin käyttää. Olihan hän kovin punk-musiikin ystävä mitä tunsin. Sain häneltä listan muusikoista, joilta kannattaisi kysyä. Ensin tietysti tutustuin listan linkkeihin, minkä jälkeen nopea yhteydenotto kiinnostaviin artisteihin. Yllätykseni oli suuri kuinka valmiita he olivat antamaan minulle musiikkiaan käyttöön. Ainoastaan yksi yhtye jätti vastaamatta. Osa levyistä tuli jo seuraavalla viikolla, toisia jouduin hieman odottamaan. Mutta se kannatti, levyt olivat toinen toistaan kovempia.

5.8 Editointi alkaa

Lopulta myös koitti päivä, jolloin viimeinenkin nauha oli koneella ja poltettu dvd:lle. Itse editointi käynnistyi koko materiaalin läpikäymisellä, mitä koneelle olin ottanut. Aloitin videon läpikäymisen editointiohjelmassa. Tein ensimmäisen satunnaisesti valitun laskijan nimellä projektikansion, jonka jälkeen toin kaikki tämän laskijan videot projektiin, jaotellen tietenkin aihealueisiin missä milloinkin laskettiin. Sen jälkeen kävin läpi näitä alueita karsien turhat laskut pois siirtyen aina seuraavaan aiheeseen, ja aiheitten loputtua tein saman seuraavalle laskijalle. Tarkoituksena oli puhdas turhien videoitten pois saanti. Samalla sain vapautettua kovalevytilaa koneelta, tulisinhan sitä kumminkin jossain vaiheessa projektia tarvitsemaan. Helpottihan se myös todella materiaalin katselemista ja etsimistä, kun ei enää tarvinnut selata koko määrää läpi.

Esikarsinnan läpi pystyinkin aloittamaan varsinaisten pätkien kasaamisen. Koska osasin paremmin itse efektiohjelman, missä olin aikaisemminkin kaikki videot kasannut, siirryin luontevasti käyttämään sitä, olihan kumminkin työ hyvin pikkutarkkaa puuhaa. Kyseessä olisi erittäin nopearytmisen kokonaisuus. Eiväthän itse suoritukset kestäisi kuin muutaman sekunnin. Tietenkin alussa oli tarkoitus käyttää hidastuksia läpi videon, johtuen juuri suoritusten nopeudesta. Tällöin myös katsoja pysyisi paremmin videon mukana. Mutta ongelmaksi muodostui, ettei se mitenkään istunut nopeatempoiseen musiikkiin. Aikani sitä pyöritellessä ja yrittäessä kokeilin ilman hidastusta. Voi sitä riemua mikä siitä irtosi, sehän toimi! Ensimmäisen koeversion valmistuessa huomasin, että materiaalia jäi hyvin paljon käyttämättä. Hyvällä tuurilla pystyisin kasamaan jokaiselle laskijalle kaksi pätkää. Tällöin myös itse videon pituus kaksinkertaistuisi. Se varmasti miellyttäisi myös yhteistyökumppaneita. Puolta pitempi pätkä merkitsisi myös kaksinkertaista tyytyväisyyttä lopputulokseen ja sijoituksen kannattavuuteen. Ainakin minun mielestä näin olisi, joten niin myös teen.

5.9 Deadline ylittyy – henkinen romahdus

Syksyn alkaessa umpeutui myös aika toimittaa minulle musiikkia. Lisäksi osa kuvauksista oli edelleen suorittamatta. Olin koko kesän yrittänyt saada kuvatuksi, mutta sama piittaamattomuus projektia kohtaan jatkui. Tilanne oli erittäin hankala, vaikka kuvaukset eivät nyt niin paljon aikaa vaatisi. Niiden alta pois saaminen lievittäisi stressiäni projektia kohtaan. Ei tarvitsisi kokoajan tuskailia siitä, milloin saan kuvatuksi. Mitään ei silti pyynnöistäni huolimatta tapahtunut. Ne siirtyivät tuttuun tapaan ”parempaan” ajankohtaan. Eikä sille siten voinut mitään, vaan oli jatkettava siitä mitä oli ja pystyisi tekemään.

En edes muista mikä kuu se oli, kun viimein sain viimeiset kuvaukset kuvattua. Muistan vain sen, että kuvasin lehtien tippumista puista. Tämän jälkeen myös erästä laskijaa alkoi kiinnostaa, mitä olin saanut aikaiseksi. Hän kävikin katsomassa nopeasti, mitä saatoin hänelle näyttää. Siinä sitten juttelimme kaiken näköistä. Kerroin mitä olin suunnitellut tulevalle kaudelle yhteisen kaverimme kanssa. Sain kuulla tylyn tuomion siitä, ettei se tulisi onnistumaan eikä minun kannattaisi sitä edes yrittää. Yritin siinä kuitenkin vielä selvittää sitä suunnitelmaa hänelle. Mutta henkilö ei enää kuunnellut vaan alkoi tehdä lähtöä ja sanoi vielä ovelta, ettei tule onnistumaan mitenkään. Henkilö murskasi suunnitelman, joka oli auttanut minua jaksamaan helvetinmoisen kesän. Sammutin tietokoneen ja menin nukkumaan. Henkinen tasapainoni järkkyyi, innostuneisuuden tilalle tuli syvä masennus. Enää en halunnut koskea koko koneeseen. Tuntui etten pystyisi jatkamaan, vaan paikkani olisi roikkumassa kahden koivun välissä.

Ainoa asia mikä vaivasi projektin suhteen mieltäni oli, miten yhteistyökumppanit reagoisivat, mikäli lopettaisin nyt. Pystyisinkö ostamaan itseni pois projektista korvaamalla tuotteet, mitä olin projektin nimissä heiltä saanut kavereilleni? En kyennyt edes ajamaan autolla, koska pelotti niin paljon, että vetäisin ensimmäisen rekan alle. Mutta olin kuitenkin päättänyt, että teen videon valmiiksi. En itseni takia vaan yhteistyökumppaneiden takia. Omalla valmistumisellani ei ollut enää mitään väliä, kunhan vain en pettäisi yhteistyökumppaneiden luottamusta.

5.10 Pakko saada ulos

Projekti seisoin miltei pari kuukautta samassa pisteessä. En kerta kaikkiaan pystynyt katsomaan sitä, joten se ei myöskään alkanut muotoutua siihen muottiin, mihin se olisi

tarkoitus tehdä. Kai siinä sitten tämä ainoa henkilö, joka oli koko projektin ajan ollut tukena sai minut vähitellen taivuteltua takaisin tekemään videota. Hän houkutteli minua sillä projektilla, mitä olimme suunnitelleet hänen kanssaan. Pitihän hänen saada myös uusia varusteita tulevaan kauteen. Ja siinä taas minä tulisin kuvioihin, pitäisihän minun ne hänelle hommata. Sitä varten jouduin tekemään hänen pätkätkin valmiiksi, koska tarvitsimme niitä yhteistyökumppaneiden hakemista varten. Tässä vaiheessa kalenterikin näytti jo joulukuuta 2005.

Ensimmäiset valmiit pätkät olivat kasassa joulukuun lopussa. Niiden tuoma onnistumisen tunne palautti innon projektia kohtaan. Tietenkin aikaakin oli vierähtänyt nyt jo liikaa, ja olin jäljessä aikataulua reilut pari kuukautta. Nopeasti sain sitten loputkin pätkät kasaan. Niiden viimeistelyyn ei kuitenkaan riittäisi aikaa, mikä tietäsi sitä, ettei siihen saisi kaikkea suunniteltua mukaan. Yksinkertaisesti aika ei antanut tehdä semmoista, kun olisin halunnut. Minun oli osattava vetää raja, milloin en enää voisi tätä videota tehdä. Ei sitä pysty koko loppuelämää tekemään, vaan oli saatava hinnalla millä hyvänsä video pois alta.

Pätkien ollessa valmiit huomasin että, minulta puuttuisi alkuosa ja lopputekstit ja niistä musiikit. Nopea kysely koulukavereilta irtoaisiko heiltä jotakin erikoista niihin. Ja kyllähän sitä taas löytyi. Alkuun ja loppuun tuli musiikit koulukavereitten arkistoista. Lisäksi muutama välipätkä oli vielä tekemättä. Enää ei menisi kauan kun saisin videon ulos. Se tuntui todella hyvälle.

Loppuvaiheessa ei enää ilmentynyt mitään ongelmia. Lisäksi koulukaverit olivat valmiita auttamaan minua videon julkaisussa. He opastivat, että saisin videon oikein pakattua. Kiinnostihan heitä niin kovasti nähdä video, mitä olin niin kauan tehnyt. Perusasiat tiesin kyllä videon pakkaamisesta ja sen merkityksestä. Lisäksi tiedostin riskit, mitä pakkaukseen kuuluu. Näistä tärkein oli toimivuus. Piti miettiä eri pakkausmuotojen välillä, mistä sitten valitsimme videon muodoksi AVI:n¹ ja

¹ AVI on lyhenne sanoista Audio Video Interleave. AVI on tiedostomuoto, joka voi sisältää kuvaa ja ääntä.

pakkaukseksi XviD:n². Tulisihan video saada mahdollisimman pieneen kokoon, jolloin sen lataaminen olisi vaivattomampaa. Pienempää kokoa varjostaisi taas laadun heikkeneminen, milloin osa tiedosta häviäisi. Pakkauksesta riippuen värien toistuvuus heikkeni suorassa suhteessa pakkauksen jyrkkyyteen. Kuvakoon skaalaamisella pienempään, pystyimme myös pienentämään lopullista kokoa. Olihan tämänhetkinen pituus yli neljäkymmentä minuuttia. Suurin apu tuli siinä, kun kaverit jaksoivat valvoa kanssani yhdessä ne viimeiset hetket ennen videon lopullista ulosajoa ja sain viimeiset neuvot pakkauksen suhteen. Sitten pystyin jättämään koneen tekemään yksin homman loppuun ja menin nukkumaan. Kovan kiireen ja paineen alla olin ollut pitkään hyvin vähillä yöunilla. Tietenkin laitoin kellon soimaan siihen ajankohtaan minkä kone oli ilmoittanut valmistumisajaksi. Näin pystyisin heti tarkistamaan lopputuloksen ja siirtämään videon nettiin vapaaseen levitykseen. Koneen saatua työn tehdyksi olin helpottunut. Nyt se oli ohi! Video oli valmis. Olin murtanut kahleet mitkä kahlitsivat minut 3.10.03–22.03.06 väliseksi ajaksi.

5.11 Video lähtee levitykseen

En kuitenkaan pystynyt katsomaan videota pitkään aikaan. Muistin kaikki vastoinkäymiset ja mitä työstä niiden takia jäi puuttumaan. Ainoastaan nettisivut olivat kasaamatta, mutta en jaksanut niitä hirveästi itse tehdä. Kaverit auttoivat taas ja tekivät minulle sinne laskurin, mistä pystyisin seuraamaan kuinka videota ladataan. Video oli nyt ladattavissa osoitteesta www.onkone.info. Tarkoista luvuista, kuinka moni videon on tähän päivään (11.12.2006) mennessä ladannut, ei ole muuta tietoa kuin laskurin näyttämät 2837. Luku ei ole tarkka, koska laskurin alun toimintaongelmista johtuen emme saaneet alussa kaikkia latauksia talteen. Lisäksi levitys tapahtui heti alusta asti myös vertaisverkossa, mitä kautta se on päässyt Suomen ulkopuolelle ja leviää edelleen siellä koneelta toiselle.

Eräs kaveri teki maailman valloittamisen vielä helpommaksi ja teki videoon englanninkielisen tekstityksen puhtaasta innosta videota kohtaan. Minusta ne ovat

² XviD on vapaa MPEG-4 -yhteensopiva videokoodekki. Sen ohjelmointi aloitettiin DivXNetworksin (nyk. Divx, inc.) vedettyä OpenDivX koodekkinsa lähdekoodin jakelusta ja julkaistua siihen perustuvan kaupallisen DivX koodekin Beta-version

erittäin oivat ja parantavat huomattavasti tapahtumien seuraamista. Olen kyllä ylpeä niistä, vaikka en ole itse niitä tehnytkään itse. Kyllä ne koulukaverit sitten osaavatkin välillä piristää.

Vasta pari viikkoa videon valmistumisen jälkeen pystyin viimein katsomaan sen itse. Ehkä se johtui positiivisesta palautteesta. Miltä se sitten minusta näytti? Video muistutti lähinnä mädäntynyttä vompattia, joka kuhisi valkoisia toukkia. Pystyin haistamaan sen löyhkän mitä vompatin raato aiheuttaa. Laskijoilta ei tullut mitään suoraa palautetta. Ainoastaan, kun aloin mainostaa videota foorumeilla, aloin saada laskijoilta negatiivista palautetta ja käskyn lopettaa. Se ei varsinaisesti ollut mitään palautetta itse videosta. Lähinnä se oli vittuilua minua kohtaan, eräskin laskija kirjoitti minulle:

”No lollerot mitä vuodatusta sieltä tulee :D palaute tuli aiheesta, koska seuraan niitä lumitykin aktiivisia topikkeja. Ja meinasi käpy palaa kun oli puolissa niistä uusimpana onkonemainos. Mutta mietin kyllä pitkään kehtaanko antaa palautetta, kun arvasin että sieltä tulee taas joku vuodatus...”

(Suora lainaus viestistä, poistettu nimi ja lisätty muutama piste ja pilkku.)

Ystävyys laskijoihin oli päättynyt samalla kun luottamuskin. Mielistelin heitä loppuvaiheessa vain saadakseni videon tehdyksi.

6 Valmista, mutta millä hinnalla

Kannattiko sitten tehdä tämä video? Olisinko ryhtynyt siihen, jos olisin tiennyt sen hinnan ja mihin se johtaisi? Tietenkin olisin ryhtynyt. Elämässä pitää ottaa riskejä. Se, mitä pystyin projektin aikana kokeilemaan opiskelun nimissä on korvaamatonta. Tiesin heti alusta alkaen, etten pystyisi koskaan kokemaan samaa ja katuisin varmasti, jos jättäisin projektin tekemättä. Oppimisen määrä tulevaisuutta varten oli valtava. Nyt tiesin omat voimavarat ja mitä vastaavat projektit vaativat. Pystyn suoraan sanomaan asiakkaille mitä projekti tulee maksamaan ja pystyisinkö sen tekemään, jos he kysyvät videon tekemisestä mainostarkoitukseen. Tällaisen asian tiedostaminen helpottaa valtavasti työelämässä, missä sitten ikinä tulen olemaan. Se määrä, minkä opin ja mitä olin hakemassa, ylittyi täysin ja sillä tiedolla on työelämässä kysyntää. Tietenkin jouduin maksamaan erittäin kovan hinnan tämän tiedon hankkimisesta, mutta se tulee maksamaan nopeasti itsensä takaisin. Vaikka osa vanhoista kavereista on menneisyyttä, niin uusia on tullut onneksi tilalle. Jyvät ovat karsiutuneet akanoista. Onkohan se oikeaa kaveruutta koskaan ollutkaan, jos toiseen ei luoteta.

En voi unohtaa niitä yhteistyökumppaneita, jotka ovat olleet mukana projektissa. Heidän kanssa yhteistyö jatkuu ja periaatteessa olen saanut heistä itselleni asiakkaita. Tätä kautta saan tehdä sitä, mistä itse nautin. Myös sillä on väliä työelämässä kenellä on asiakkaita. Toisaalta terveyteni kärsi. Suurten paineitten alla pysyin hereillä tunnin mittaisella maastopyöräilyllä. Sen jouduin kuitenkin lopettamaan, koska viimeisellä kerralla tuuperruin tajuttomana maahan saatuani äkillisesti kohtauksen. Onneksi se sattui tasamaalla eikä kivikkoisessa mäenlaskussa, missä on kova vauhti. Enää en uskaltanut harrastaa pyöräilyä yksin. Myöhemmin sain muutaman kerran koneella istuessani koristuksia ja kipuja kuin rintani tuntui repeytyvän irti. Ehdin ottaa puhelimen käteen, mutten pystynyt soittamaan. Toisinaan oli täysin voimaton olo ja jouduin menemään makuulle ja sydämen lyönnit vaihtelivat aika kiivaasti. Myös henkisesti projekti oli raskas ja se on ehkä jättänyt jälkensä.

Tämä teksti on yksin minun näkemykseni projektin kulusta. Se johtuu siitä, että ketään ei ole yksinkertaisesti kiinnostanut jutella tai selvittää asioita. Täten en ole saanut keneltäkään muulta selvitystä tai näkemystä projektin kulusta. Ei sillä, ettenkö olisi yrittänyt.

Oppimisestani sanoisin vinkkinä muille, että kannattaa miettiä tarkoin kaikkiin projekteihin lähtemistä. Pitää muistaa ottaa huomioon se, että projektin muut osapuolet eivät ehkä kykenekään viemään projektia loppuun. Pystyykö sen itse pahimmassa tilanteessa viemään loppuun tai saako kykenemättömät korvattua? Varoitus myös kaverisuhteiden katkeamisesta, se ei ole todellakaan mikään pieni riski. Mikäli projektin kesto on pitkä, pitää osata ottaa kuvattavat ja muut huomioon. Siinä seisoo ehkä liian kauan toisen reviiirillä, mihin toinen ei ole valmis. Myös odottamattomia yllätyksiä matkan varrella tulee, niin positiivisia kuin negatiivisia. Kaikkeaa kannattaa kokeilla ja suunnitella tarkkaan huomioiden omat voimavarat. Sitä ei ikinä tiedä mihin törmää tai paistaako aurinko projektin yllä.

Lähteet

Web-lähteet:

<http://fi.wikipedia.org/wiki/AVI> (luettu 11.12.2006)

<http://fi.wikipedia.org/wiki/Xvid> (luettu 11.12.2006)

Videot ja elokuvat:

lumilautavideot / elokuvat:

Matkalla Vladivostokiin – 2003. Komatsu (kavereiden leffa)

Vivid – 2002. Absinthe Films

Saturation – 2003. Absinthe Films

Pop – 2004. Absinthe Films

Futureproof – 2005. Absinthe Films

Video Gangs – 2004. Forum

Elekrep – 2005. HDP films

Burnig Bridges – 2005. kidsKnow Productions

Back in Black – 2003. Kingpin Productions

Shakedown – 2003. Mack Dawg Productions

Chulksmack – 2004. Mack Dawg Productions

Sandbox – 2005. Skids Production

The Best of the TB Series – 2004. Standard Films

Paradox – 2005. Standard Films

Afterbang – 2002. Robotfood

Lame – 2003. Robotfood

Afterlame – 2004. Robotfood

Muut elokuvat:

Fubar – 2002. Alliance Atlantis

Gummo – 1997. New Line Productions

The strongest of the strange – 2005. Pontus Alv

Black Out – 2005. Black label

Lehdet:

Flashback, vuosikerrat 1994-1999. SanomaWSOY

Onboard, vuosikerrat 1993-2000. Onboard Magazine

Snowboarder, vuosikerrat 1993-2005. Snowboarder Magazine